

Ee 85 yılında üniversiteyi bitirdim ve iş hayatına atıldım. Klinik psikoloğum. Önce devlet sektöründe başladım. 86 yılında Çapa'da çalışmaya başladım. Kadrolar verilmeyen bir dönemdi, zor bir dönemdi. Zaten 80 Darbesi'nden sonra üniversite okumuş biri olarak YÖK'ün hayli saçmalıklarına maruz kaldım. Başladığım sistem ayrıydı, mezun olduğum sistem ayrıydı üniversiteden. O dönem hakikaten çok saçma sapan, hani kredi mi tamamlayalım, yok sınıf geçme yöntemi mi derken yani, o dört yıl içinde hani akademik şeye mi odaklanalım yoksa günümü kurtaralım arasında bir öğrencilik geçirdim, öğrencilik tarafı.

Üniversite öncesi çocukluk ve gençlik dönemim. Ben Fatih doğumluyum. Fatih merkezde yaşayan bir çocuktum. Fatih ilkokulunu bitirdim. Aslında çok güzel bir ilkokul şeyim var, maceram var. Ama bir yanıyla da ilkokula başladığım gün kardeşim doğmuştu benim. Okula dedem tarafından götürülüp sonra okulda unutulmuş tayfadanım. Çünkü kardeşim doğmuş (gülüyor) ve ben okul bahçesinde, okul bitiminde bayağı korkarak öğretmenimle yan yana oturup beklemiştim. Sonra bir baktım uzaktan dedem, "Pardon! Pardon!" diyerek geliyor (gülüyor). "Ama biliyor musun kardeşin oldu" falan. Böyle bir an. Bir kere çok korktum. Hani unutulmak hikâyesi kötüydü. Bir de biliyordum, annemin sancıları vardı evden çıkarken ben. Ne olacağının da korkusu üstüne eklendiğinde kötü bir şey oldu diye düşündüm. Yani unutulmak bende sadece "aa beni unuttular!" duygusu yaratmadı. "Eyvah! Kötü bir şey oldu ki hiç kimse gelmiyor!" gibi bir duygu yarattı. İşte sonra dedem gelip de mevzuyu, yani "Zor bir doğum oldu ve kardeşinin şu anda işte kanı değişmesi gerekiyormuş" falan gibi şeyler söyleyince, -kan uyuşmazlığı vardı annemle babamın. İkinci çocukta çıktı tabii. O sonraki bilgilerimiz, bize anlatılan- doğru hastaneye gittik. Annemi göremedim, camdan el salladı bana. O kötü bir duyguydu. Eve geldim, oturuyoruz babaannemle. Ama hani babaannemin akli bende değil. Yaklaşık herhalde bir 10 gün falan ben o okula gittim geldim. Ama tek başıma gidip geldim ondan sonrasını. Kimse unutmama şeyi yaşatmak istemediği için "Hadi biliyorsun evin yolunu. Gidersin, yaparsın" diyerek ben tek başıma okula gidip geldim. O 10 gün çok büyük bir belirsizlik. Yani neredeyse babamı bile görmedim, bir iki dakika dışında. Babaannemle yaşadım o 10 günü. Tuhafı ya! Tuhaf bir yalnızlık... Hayır hayır! Büyük aile olarak yaşamıyorduk ama hani kime bırakılacak? Birine bırakılacak? Birine bırakı... Biri bakmak zorunda, bir çocuk daha var (gülüyor) gibi bir durum vardı. Ondan sonra işte tuhaf! Tuhaf bir yalnızlık duygusuydu. Sonrasında işte bir ay sonra falan kardeşle annem eve geldiler. Ama hani 10 günün sonunda işler yola girince insanlar eve dönmeye başladı. Dolayısıyla babam döndü, dolayısıyla biz evimize geçtik. Falan gibi böyle bir hikâyeler benden. Kuzenlerim de benden büyüktü dört yaş ve teyzemle bir araya geldik falan. Benim için hani biraz daha güvenlik ortamım geri dönmeye başladı. Bir ayın sonunda da kardeşim ve annem geldiler.

Kardeşle tanışmam bir divanın üstünde, okul dönüşü bir bebek görmeyle oldu. İşte dediler "kardeşin!" Bayağı seyrettim onu. Çok küçük ve ne yapacağız biz bununla? diye. Sonrasında tabii o sene hani çok kardeşliği anladım mı, anlamadım. Çünkü hakikaten okula başlamış olmanın verdiği bir şey vardı, hareketlilik vardı hayatımda. Çünkü ben o döneme kadar yuva ve kreşe gitmiş biri değildim. Bir mahalle ortamında büyümüş bir çocuktum, ama sokakta oynatılmayan bir çocuktum. Çünkü annemin kaygıları vardı. İşte kaçırılmaya ilişkin falan filan. Kız çocuk... Gerçi şöyle tam bir tanım yapamayacağım, çünkü benim yaşdaşlarım, hatta kuzenlerim biz aynı mahallede büyüdük. Onlar sokakta oynuyordu. Bu biraz annemin kişisel yüksek kaygısıydı. Bir fark şöyleydi, kuzenlerimin anneleri çalışmıyordu, teyzemler. Annem çalışan kadındı. Başında durmadığı için mi beni babaanneme emanet ediyordu, öyle bir kaygısı vardı. Hani kontrol etmez, lafa dalar, bilmem ne olur ve çocuğun başına bir şey gelir. Çünkü yani gerçekten o dönemde, o mahalle ortamında kız erkek çocuk bir arada oynarken, mahallenin kendine ait bir sahip çıkış biçimi vardı. Hani "Git elini yıka! Yerden alma onu!" Hani bakkal oturur, işte turşucu vardı oturur, yorgancı hani, esnaf böyle kapının önünde otururdu ve çocuklara hani müdahale ederdi, "Vurma ona! Topu tut! Çıkmayın caddeye!" falan gibi bir hikâye vardı tabii. Yani çok kısa dönemler işte teyzeme gidince yaşadığım bir sokak öyküm var. Bu da üç sokak arkası düşünün yani, bir yer değil gitmek dediğim bir yer. Ama ben kendi sokağımda oynayamazdım. Şöyle yöntemler geliştirmiştik. Tam yani bir cadde geçerdi bizim aradan. Cadde dediğim de işte iki arabalık yol geçerdi. Karşı apartmanda yaşayan yaşdaşlarım, çağdaşlarım diyeyim, çıkamayan çocuklar birbirimizi süreç içinde fark ettik ve değişik karşılıklı oyunlar geliştirdik. Hatta bu konuda benim zihni sınırlar bir babam vardır, bize yardımcı oldu. Birbirine çekilen ipler astık balkonlardan karşılıklı. Küçük sepetlerin içinde birbirimize oyuncaklar göndererek (gülüyor) böyle oyunlar oynamıştık. Onlar birbirlerini tanıdı. Ben istedim, "Aa gidebilir miyim Ayşegül'e?" Annem, "Hayır Ayşegül kim?" diyor. Tabii çalışan bir kadın olarak "Ayşegül kim?" diyor (gülüyor). Onu tanıştırdım bilmem ne falan hani. Sonradan işte onlar bize geliyor, ben onlara gidiyorum. Dediğim gibi, balkonda, odada vesairede oynama.

Benim o döneme ait en anlamlı anım şu. İlkokul birde ya da ikideyim. Renk ve Zevk sinemaları vardı Fatih'te. Benim babaannemle geçen çocukluğum film izlemekle geçti. Çok severdi babaannem sinemaya gitmeyi. Ben bir gazoz ve Fruko'ya tav olup, aklım başıma erdiğinden beri bilirim ki, tüm Türk filmlerini izledim. Yani çok büyük bir iddia gerçekten, izlemediğim Türk filmi yok herhalde o dönemde. Yani işte 64 doğumluyum, diyelim 67'den 70 küsura kadar bir sürü film izledim (gülüyor) ben. Özellikle Türkan Şoray arşivim çok iyidir ve sinemada izledim. Yani öyle canı sıkılırdı ki babaannemin, benimle ne yapacağını bilemediği için birinden çıkar, yan yana, ötekine girerdik (gülüyor) ve ben de gayet makul bir çocuk olarak izlerdim.

Kafamdaki cinsel bilgiler de öyle geldi bana. Unutmuyorum Ediz Hun-Türkan Şoray, bir sahne. O çok böyle cuk diye kalmıştır. Kapı açıldı, gelinlikli Türkan Şoray, damat Ediz Hun'u gördük. Öpüşmüyordu ya Türkan Şoray, tabii o zaman ben farkında değilim, alnından öptü kapı kapandı, kapı açıldı, çocukları var! Şimdi ben uzunca bir süre gelinlik giyeceğiz, damat olacak, alnımdan öpecek, çocuğum olacak (gülüyor). Sonra işte, Orçun Sonat'lı bir film izledim bir bir-iki yıl sonra. Orada başka bir kadın yıldız. Meral Okay değil, Meral'li bir isim daha vardı. Şu an gelince söylerim. O bu sefer böyle dudak da değil ama dudağın yanı gibi bir şeyle öpüştüler gene çocuk oldu. Yani bir yüz hattında geçen (gülüyor) bir cinsellik öyküsü ben de yapıştı kaldı uzunca bir süre. İşte o dönemde alt komşunuzun, Kayseriliydi, yeğeni geldi yaz tatiline. Çok sevindim. Benle yaşdaş. Çok severdim "****"ablayı. Onun yeğeniyle biz oynuyoruz, geziyoruz işte. İzin veriyorlar o zaman iki kişi olduğumuz için merdivenlerde, hani apartman merdiveninde oturmaya falan. Buna mutluyum ben. Bu benim için devrim, yani sokakta oturabiliyorum falan. İşte onunla biz arka, evin arka balkonunda kendimize ev yaptık, oyun oynuyoruz şudur budur. Çok sıkıldık ama yani bitme... Aynı şeyleri yapıyoruz her gün. Çok haklı olarak kızcağız bana dedi ki "başka bir şey yapamaz mıyız?" Benim de aklıma sinema. Şimdi en iyi bildiğim, yani yol olarak istikamet olarak bildiğim (gülüyor) Fatih'te yapılabilecek "sinemaya gidebiliriz" dedim. "Gidelim o zaman" dedi. Ama şimdi ben bunu babaanneme söylesem hayatta bana izin vermez, annem hiç vermez, başımızda da saçma sapan birini koyarlar, iş çıkırından çıkar. Ne yapalım? Ne yapalım? Kaçalım! Ben aldım... Ben altı yaşındayım, pardon ilkokula başlamamıştım altı yaşındayım. Aldım, koştur koştur gittik biz, Zevk Sinemasında ne film bulursak girdik. Para yok ama gişedeki adam beni tanıyor, geç geç yaptı. Biz girdik. Girdik, arka arkayaydı filmler o zaman. Hiç çıkmadık. Hava kararmış, farkında değiliz. Biz ortalama üç-dört film falan izledik. Tabii bizim evin ve etrafında kopan hikâye "çocuklar kayboldu." Ben o zaman, işte annem çalıştığı için babaannem bana bakıyor, bizde kalıyor. Bir de benim tıp fakültesinde okuyan amcam vardı, o da bizde kalıyor. Amcam çok çok kankamdı benim. Amcam demiş ki: "Kesin muzurluk yapmıştır. Bir yerlerden çıkar." Tabii amcam bütün mahalleliyi de tanıdığı için. Genç ya, mahallenin delikanlısı. Kapı böyle açıldı, ışık girdi birden. Yani annem. Film sahnesi gibi perdeyi çektiler. Oradan biz gördük hani. Şuradan biri dışarıdan ışığı alıp içeri girdi. Ondan sonra ve şöyle bir ses, "Neredeysen kalk ayağa!" Fıt diye ben kalktım (gülüyor). Ondan sonra amcam bir başlayınca, "Yürüyün! Kimseyi rahatsız etmeden." diye. Biz ikimiz tın tın tın çıktık. "Kızım" dedi, "Sinemaya geldik." dedim. Dışarı bir çıktık ki zifiri karanlık, biz girmişiz gündüz. Tabii temiz bir dayak yedim. Şöyle bir şey. Babam sonradan gitti işte, sinemacıyla konuştu monuştu işte, parasını ödeyelim ıvır zıvır hikâyesine. Amcamın arkadaşı gişedeki çocuk. Onlar da şey demiş yani, "Baban nasıl güvenip". Anlatıları dinliyorum... Babam yani, çok bağıırıyor, ama çok az duymuşumdur şimdi ben büyürken babamın yüksek tonajını. O zaman şöyle bağıırıyordu o da babaanneye, yani kendi annesine. "Nasıl olur da, hani neredeler?"

Niye bakmazsın!", "Anne, yani o film izlemeleri dert değil, gene iyi bir yere gitmişler. Hani bilinen ve güvenli bir yere gitmişler ama" diyor, "film o zaman seks filmiydi (gülüyor)." Filmin ne olduğunu bile bilmiyoruz. "Çocuk ne izlemiş yani."

Vardı o dönem ama o sinemalarda yok. O mahalle sineması. Akdeniz Caddesi'nde bir sinema yani. O sinemalarda yok. Daha Vezneciler tarafında var. Benim ya, benim ilginç bir şeyi var sinemanın hayatımda, hep benim şeylerim, kırılma noktalarımla. İşte ondan sonra ilkokul falan çok yıllar geçti -atlamalı anlatacağım ama sinemayla ilgisini-, lise sondayız, o zaman dershanelere gidiliyor. Üniversite sınavına hazırlanıyoruz seksen dönemi. İki şey: 1- ilk dershaneye gideceğim gün darbe oldu, benim haberim yok! Ben sokağa bir çıktım bomboş! Mahalleden arkadaşla buluşup dershaneye gideceğiz. Biz bayağı yürüdük, Karşıdan jandarmalar geldi: "Nereye gidiyorsunuz?" dedi. Biz dedik, "Dershaneye gidiyoruz (gülüyor)." Ondan sonra evet kocaman ev. Çok utanmışım canım. Nasıl haberim yok? Ben uyuyakalmışım. Hiçbir şeyden haberim yok. Haber dinlemiş babam falan. Kimse de evden çıkarken "Hop çıkma!" demedi. Yani herkes o kadar şaşkıncı ki evin içinde, bir tek onu hatırlıyorum sonra dönünce. Kızım insan bir sorar "Niye oturuyorsun baba? hani sabahın köründe" falan. "Haa hiç ak...hiç aklıma gelmedi." Diyor ki: "Benim de hiç aklıma gelmedi gerçi sana çıkma! Demek." Yani babam bloke olmuştu çünkü (gülüyor). Böyle bir şey işte, ben darbeyi öğrenmişim.

Sonra işte aylar geçti, ben dershaneyi hiç sevmedim. Şu ana kadar bütün haylaz çocukluk halime rağmen hiç de okul kırmışlığım yoktur. Yani siyaseten de mücadele edeceksem, ben hep feministim. Feminizm olduğunu sonradan öğrendim. O mücadelede de hep okul içinde bu işi yapmak, yani okulu kırarım da sokağa çıkayım, öyle bir şeyim hiç olmadı. Ama dershaneyi kırıyordum sürekli. Yok yani ruhuma ters bir saçmalık dershane. Hep arkadaşlara diyordum ki: "Yani ben gideyim dışarıda oturayım." Ne yapıyorum? Gene sinemaya gidiyorum işte. Ne yapıyorum? Çok seviyordum vapura binmeyi. Ben falanca vapuruna binip gidip, ondan sonra dershane çıkışında arkadaşı alıp eve dönüyordum falan gibi şeyler. Sonra sonra etraftaki kahveleri keşfettim. İşte sol kahvesi, sağ kahvesi falan falan Şişli'de. Ondan sonra takıldım. Bir hafta sonra sınavımız var. Dedim ki: "Ayıp artık bizi test yapacaklarmış, ben bir gideyim dershaneye." Gittik, testi olduk, erken bitti. E şimdi eve dönsek ne yapacağız? Dedik ki: "Sinemaya gidelim." Bu sefer dört-beş kız arkadaş buluştuk sinemaya gidiyoruz, Şişli Kent sineması. Gittik! Şöyle bir afiş. Müthiş bir kadın portre, kocaman şapka, Madame Bovary' nin bilmem nesi! "A Ah!" dedik, "bunun filmi mi çekilmiş?" falan diye biz girdik filme. Girdik, film bayağı bildiğin seks filmi (gülüyor). Benim bütün şeyler yıkılmaya başladı (gülüyor). Çünkü benim o tarihe kadar kendime sözüm vardı, 18 yaşına kadar sevgilim olmayacak falan falan. Tamam yani, öpüşmeyi falan hani

biliyoruz. Görselinde artık görmüşüz falan, fikrimiz var. Fakat hiç öyle o kadar artık aleni, açık seçik bir seks hikâyesi izlememiştik. Porno! Yani aslında erotik ama tam hani bütün detaylarıyla şeyi vermiş, cinsel ilişkiyi (gülüyor). Tabii şimdi ara oldu, bir baktık ki, sadece biz beş kızız! Sinema silme adam dolu. Kulakları çınlasın bir arkadaşım bana dedi ki: "Çıkalım!" Dedim ki: "Çıkmayalım! Bir kere girdik, şimdi daha çok dikkat çekeceğiz. Kimse yerinden kıılmamasın! Bence bunun sonunu izleyelim." dedim. Sonra bir hafta sonra işte hepimiz bir şekilde bir yerler kazanınca, sınava girip bir araya geldik, zihnimiz açıldı (gülüyor). Dershane değil, bizim zihnimizi bir seks filmi açtı (gülüyor). Kanallar rahatladı, kan akışı oldu. İşte sonuçta ilkokul öyle geçti. Ortaokulda... Tabii canım yani, arkamızdaki çıkan sesleri gayet şey hatırlıyorum. Yani adamlar masturbasyon ya... Tabii biz onun o olduğunu çıkıp da aramızda konuşunca idrak. Hani, manyak mıyız abi? Nasıl bir şeye cesaret ettik? Şimdi ilginçtir, şöyle tuhaf bir güvenlik ortamında büyümüşüz demek ki. Hani o beş kız orada olmak? Kalk kaç! Yani şimdi bana kızım dese: "Saçmalama kaç oradan!" derim. Nasıl bir güvenlik hissiyse? Evet, orada bir de o beş kızın hani hikâyesine baktığımda, şimdi biz bunu hep konuşuruz. Şu anki kadın hikâyesinden sonra bir araya geldiğimiz zaman, "Ulan, biz de manyakmışız! Git ortalarına otur! Yani bir de seks filminde." falan gibi. Galiba yani tamamen tesadüfen kendiyile bir derdi olan erkeklerle birlikte izledik meseleyi. Yani tamamen tesadüfen. Hani şey diyemeyeceğim orada, "Arkadaki masturbasyon bize tacizdir!" diyemeyeceğim. Çünkü orada başka bir uyarıcı var. Hani evet olmamalı. Hani önünde de tam kız çocukları oturuyor diye diyebiliriz. Ama artık hani o kadar aleni bir şey var ki (gülüyor)! Bunu bu Türk insanına diyemezsin yani. Onu öyle algılamadım, öyle de yaşamadım. Hani dersem yalan olur bu, kendi üstümde bir baskı falan. Fakat o filmden sonra bunu bilmek kaynaklı tuhaf bir biçimde oradaki o metalaşan hali görüp de bilmek kaynaklı çok hızlı bir dönüşüm yaşadım, kendi kadınlığıma ilişkin. Çok daha faz...

Yani baskılamadan öte, yani kendi birey alanımda bir merakım oluştu kendi cinselliğime dair. Bu ayrı ama biraz da lise çağımın da getirdiği şeyle yani o. Ben anarşist kimlikli biriydim, ondan dolayı da kadın erkek hikâyesine kafadan anarşist daldım. Yani gerçekten feminist hareketi kırmak. Başında öyle bir giriş yaşadım ki. Ve çok, o ikisi çok benle bağlantılı. İ- İlk sevgilim! İlk sevgilimden şiddet görmem. Üniversite birinci sınıf ve benim tarihim değişti. Yani bu ikisi, çok... Bir dokuz ay var o cinselliğe dair tüm detay bilgiyi edinmem, üniversite birinci sınıfta bir sevgilim olması, onun yaşça benden büyük oluşu, eski sol davadan adam olması ve şiddet görmem. Yaklaşık 10 ay süren bir ilişki... Çok fena aşkıttım. Çünkü ben platonik aşklarla oraya gelmişim yaşadığım ilk aşkı yani. Fakat ağzım burnum dağılırcasına bir dayak yedim ben kendisinden. Ve saçma bir kıskançlık yüzünden. Küçük teyzemin evine sığındım. Annemin evine gitseydim annemle babamın kalbine inerdi hakikatten. Orada iyileştim yani üç dört gün saklanarak. Ve oradan sonra

kadın-erkek ilişkisine bakışım erkeklerin o kahvelerdeki ilişkiler mesela. Bir anda duygusunu çok daha öfkeyle dile getirebilen bir insan haline geldim. "Sen vuruyorsan ben de vururum arkadaş" hikâyesine çok çabuk girdim. Yani kimse küfredemez... Küfredemezsin baba! deyip insanların üstüne yürüdüm. "Ortamda kadın varken küfredemezsin" değil, "Sen küfredemezsin!" Yani şu kavgada küfrün yeri yok! İşte bana yer verilirse bir erkek arkadaş tarafından, çok sinirlenir hale geldim. Yani benim kendimi, önce kendimi, sonra diğer kadınları ötekileştirme hali yaratma davranışları beni acayip sinirlendirdi. İşte selamünaleyküm, zaten stajlar başlayınca şahikalarla tanışmak, dırt dırt dırt derken hikâye zaten bir feminist hareket zincirine girdi gitti. Ama böyle dönüp şeyleri hatırlıyorum.

Kendime dair taciz hatırlıyor muyum çocukluğumdan? Evet bir tacize uğradığımı hatırlıyorum ve taciz olduğunu bilerek, çok da üzülerek sakladığımı da biliyorum. Çünkü aile şeyim büyüğümüzdü. Çok özür diledi yaptığı hatadan dolayı. Bir tercih yapmak zorundaydım. Çünkü benim ailem bana inanırdı. Fakat onu korumam gerekti tabii ölene kadar da yani. Üzgünüm ama ölüm döşeğinde de tekrar tekrar özür dileyerek yaşadı. Çok çabuk ayılması, benimle konuşması, bu çok ilginç. Kendi kuzenini çağırıp, "Bak ben büyük hata yaptım. Bir şey yapmamız gerekiyorsa, bir zararım dokunduysa konuşalım." Yani onu aslında kendi ifadelendirmesi falan. Benim onu travma olarak... Yani konuşmuş olmak o meselenin üstüne, travma olarak yaşamamama neden oldu. Yani ben ve onun dışında bir kişinin daha biliyor olması bende şey yaratmadı, hani ezilme duygusu yaratmadı. Belki de şahit göstereceğim birinin olması hikâyesi, beni dikleştirdi ve çok duygusal bir karar almak zorunda kaldım. Çünkü yaşımda bu arada 15'ti. Yani görüyordum. Söylersem, çok terk edilecek bir adam olacağını görüyordum. İşte evlatları var. Onlar muhakkak öğrenirdi. Çünkü karısı da çok akıllı başında bir kadındı. Yani tutar, kapının önüne koyar! Ve ama bu benim baba sülalemin bütün sistemini göçürürdü! Çok fena olurdu. Çünkü benim babam çok üzülür... Çok tuhaf ama dönemine dair özel bir babam var. Şundan dolayı. Çok hani ataerkil falan bir adam. İşte inançlı bir adam, kuralları var, kaşlarını çattı mı herkes korkar, bütün kuzenlerim, teyze kızlarım bile tabağı sıyırmayı babamdan öğrenmişti. Çünkü babam bakar piriç tanesi... Kaç kişi çalışıyor biliyor musun? gibi bir başlar, "Allah! ben bunu bitireyim." dersin yani.

Bir cümleyle aslında kadın hikâyesinde de, kadın hareketi meselesinde de anlatmıştım. Benim babam farkında olmadan demokratik bir adamdı. Yani zaten sol kökenli bir herif de, şey hani davranışsal olarak, yaşamsal olarak da ne karar alınacaksa. Pazar günü nereye gidilecek? Annem bir fikir söyler, ki annem dominant bir kadın, "Evet, çocuklar." der dönerdi. Ne yani ne o... Mesela ben kırmızı ayakkabı istiyorum. Anneme kızardı. "Ya, niye gidip kıza siyah ayakkabı alıyorsun? Kız kırmızı istiyorum diye bağırmıyor, git değiştir şunu!" derdi. Ve biz ertesi günü gidip

değiştirdik. Yani o bir yerden beni kuvvetli kıldı. Artı tuhaf bir biçimde de bir kız çocuğu şeyiyle aslında kimse yetişmedi benim çekirdek ailemde. Yani kardeşim de dahil. "Yapar! Ne var yapamayacak ya! Yaparsın! Ne var gidilmeyecek? Gidersin!" Aynı adam mor iğne kampanyasında kendi çalıştığı -bürokrattı- bütün daireye mor iğne dağıtan, bizimle birlikte otobüslere binip erkeklere mor iğne dağıttıran bir adamdı. Yani bu adam böyle bir adamdı. Şimdi böyle bir adamdan büyüyünce hani şey büyümüyorsun böyle, kırılğan, naif kız çocuğu falan. Böyle büyümedim. Bunun tabii kişisel zararlarını gördük hani biraz insan kız çocuğu olursa (gülüyor).

80'ler. Yani şimdi burada bariz bir kırılma anlatabilirim. Fatih'ten Beyazıt'a ben 15-16 yaşında da yürüdüm. Ama seksenlerle birlikte ben yine Fatih'te oturuyorum ve "****" Üniversitesinde okuyorum. Yürüyorum, minibüse bile binmiyorum yani. Ama gece geç dersim bitiyor, çok erken çıkmam gerekebiliyor vesaire vesaire. Ya bir tacizci bolluğu. Bir durun yani, popomu mu kollayım, mememi mi kollayım. Bu laf atmalar birbir bitmez, laf atmalar yani. Cevap versen ayrı, kafasına çanta indirsen ayrı. Hani artık yorgun düşüyorsun anlatabiliyor muyum? Hakikatten o mesafede yürümekten nefret eder hale falan gelmiştim. Yani ne yürümek yoruyor ne okul yoruyor, ne okul sonrası yaptıklarım yoruyor. Hayır arkadaş! Ben sürekli bu tacizden teğet geçmeye çalışmaktan, kollamaktan... Hani de elledin tamam! Neler? Kendi kendime çözümlerim vardı. "Tut! Bitti mi arkadaşım?" falan derdim. Yani ne? Ne? Şunu yaptım ama, otobüslerde vesairede gerçekten şiddet kullandım. Kullandım yani, çünkü artık o bitmiyor tamam mı? Yolda kaçıp kurtulma şansım var ya da birini döndürüp yardım isteyip hani durdurabilme şansın o dönem vardı. Şimdi gibi değil. Ama otobüs ya da minibüs öyle değil ki! Adam yanında, tikiş tikişsın falan. O yüzden hakikatten böyle çanta mı, el mi neyse, sürekli bir şey yani. Şiddeti orada öğrendim aslında. Evet! Başka türlü hikâyeyi kurtaramıyorum. Bağurdım, iki defa adamın atılmasını otobüsten, trolleybüsten (gülüyor) atılmasına neden oldum, Taksim'e giderken falan. O, o zaman ama çok barizdir. 70'lerde de biz sokaklardaki çocuklardık. Laf atılırdı, ergenlik hikâyesinde laf atılırdı ama çok bariz sokak şeyi hatırlamıyorum, tacizi. Birkaç dışında. Fakat sanki marşşa basılmış gibi 80 dönemi sonrası inanılmaz bir artış oldu. Kimi şeye bağladı bunu. Hatırlar mısınız bilmem. Kırmızı nokta diye Show TV'de bir gece programı. Biz bunu şeyde de çok tartışmıştık, Mor Çatı kurul... 86, 87 falan herhalde. Bir Star açılmış, sonra Show açıldı falan. İşte Tutti Frutti, işte bir gece jimnastiği, bir tane de bir şeyler, bir şeyler böyle. Hatta furya. Sonra Star'da da işte bilmem ne başladı, gece programları. Onlar çok kırmızı noktalı değil, ama seks çok konuşulan programlar falan. Oralara bağlandı... Tan diye bir gazete yine 80 sonrasında çıktı. Hürriyet'in eski 70'lerde eski arka sayfaya basılan mayolu kızlarımız, Tan gibi gazetelerle Tan, Güneş miydi bir tane daha bir gazete daha, ön sayfalara taşındı. Yani yanında siyasi manşet duruyor, önünde şöyle kadınlar duruyor orasını burasını gösteren. İşte o kırmızı noktalı programlar birdenbire hani. Doğru aslında,

çok kaba tanımlamalar, bu genellemeler ama, seks çok iyi uyuşturucudur. Yani kafayı çok iyi karıştırır. Bu malzeme kullanıldı bence siyasi olarak o dönemde. Ve tabii ki hani gayet bu konuda acemi, geri, tutucu, gelenekçi, şu an bakınca çok net görüyorum hiçbir şey bilmeyen, yani çiftleşmeyi bilip sevişmeyi bilmeyen bir topluma siz birdenbire acayip bir kadın malzemesi sunuyorsunuz, bir şeyler anlatıyorsunuz, kadının güzelliği üstüne bir şeyler durmadan pompalıyorsunuz. Hatırlayın, kozmetik şeyi o jimnastik meseleleri falan hep oralardan. Yani kadın renklendi. TRT gibi bir kurumda renksiz bir kadındı, özel televizyonlarla kadın renklendi. İsteddiği rengi giyen sunucular, (çok çok yaşa!) frapan kadınlar, program sunucuları, o inanılmaz ayakkabı dekolte... Tabii dekolte ve karıştı yani.

Bunlar benim bireysel olarak bir sürü şeyimi etkiledi mesela. Kadın olarak kendi giyim tarzımı oluşturmamı da çok geri bıraktı. Asla klasik, bir siyasi görüşün giyim tarzına hiç sahip olmadım ben. Süsü seven bir kadındım, takıyı seven bilmem ne. Ama çok eleştirildiğim için bir dönem geri durayım dedim, beceremedim. Bana ne yerse beni böyle kabul edin! gibi mizacım vardır benim. Ait olduğum siyasi hikâyemin içinde lümpen olarak suçlandım. "Çok yakıştır çünkü yakıştı bu bana." deyip dalgasını da geçtim. Yani ruhumda o anarşist hikâyeyi hep taşıdım ama şeyin farkındaydım yani, asla istediğim gibi giyinmiyordum. Yani evet bir direniş gösteriyordum, kimse kalıba beni sokamıyordu ama asla istediğim gibi giyinmiyordum. Asla istediğim gibi duygularımı dile getirmiyordum. Âşık oluyordum belli etmemek için 100 takla atıyordum. Bana iltifat vesaire geldiğinde iltifatlara inanılmaz sert tepkiler veriyordum. Böyle tuhaf köşeleri olan bir kadın. Mesela biri "aa kilo vermişsin ne güzel olmuş, belin de ne incelmış" deyince bunu taciz zannedecek kadar sapıttığım dönemler oldu. Sonra sonra sonra ayılınca da manyak mısın yani beğenisini sunuyor, teşekkür ederim çok incedin de, geç! Adamı dövme noktasına getirmenin bir manası yok. Hani nasıl bir sosyal ilişki modelidir bunlar? Senin işte üniversite arkadaşların, dernek arkadaşların falan falan yani. O her şeyi, akan şeyi taciz algılasan sap gibi de kalırsın ayrıca (gülüyor). Hâlâ ama üstümde böyle hani. Neyse ben asla şunu iddia etmiyorum, aştım! Hayır hiçbir şeyi aşmadım, aşamadım daha. Yani o benim şey gibi hani boş teneke gibi kuyruk gibi arkamdan geliyor yani. Ne yapsam tıklar tıklar tıklar tıklar ses çıkarıyor çünkü ister istemez beynim ikili çalışıyor. Çok eminim istediğim gibi yaşamam lazım hayır ama bir de yakışanı yapmak lazım. Önce kız çocuğu olarak yakışanı yaptık Sonra bilmem kimin kızı olarak yaptık. Çünkü benim annemin öyle bir dili vardı. "Sen ***** kızısın! Sen ***** kızısın!" Hayda! Neyiz acaba biz? Falan gibi (gülüyor). Tabii şöyle şeylerle yirmi yaşına kadar... "Ya tabutunla ya gelinliğinle çıkarsın!" diyen bir annem vardı benim. Tabii canım ben son dayağımı 21 yaşında yedim annemden. Ben şiddet gören bir çocuktum. Çünkü çalışan anne çalışmayan anne haline gelince, ikinci çocukla birlikte babaannem bayrağı açıp "bakmam ikincisine" deyip evden ayrılınca, annem çalışmaz oldu. Ve ben beni tanımayan bir

anne ile yaşadık şimdi biz bir süre. Çünkü benim annem sıfır yaşından yedi-sekiz yaşına kadar beni tanımıyordu. Yani akşamları görüyordu, tatillerde görüyordu. Şimdi ben de annemi tanımıyordum dolayısıyla. Hani arada bir kurallar koyup giden bir kadındı o. Evet seviyordum o kadar. Hı tamam! Ama birdenbire biz bu kadınla yaşamaya başladık. E ben ona batıyorum, o bana batıyor. Yani bir yerde uzlaşmamız (gülüyor) lazım ama uzlaşamıyoruz ve hiç eşit değiliz. O anne, ben çocuk. Ben de mi? Ben de müthiş! Ben müthiş haylazdım yani. Evin içinde sıkıldın mı diye sor. Gerçekten şey hatırlıyorum, çok sıkıldığım zamanlar geçirdim diye hiçbir şey hatırlamıyorum. Çünkü en sıkıldığımı an muzurluk yapıp babaannemi dışarıda bırakırdım, kapıya boyum yetişmezdi. Karaköy, Fatih-Karaköy dolmuş durağının çok tonton bir kahyası vardı. Babaannem onu çağırırdı, banyo camından adam içeri girerdi. O arada ben banyoda ne kadar kazan, leğen bilmem ne varsa doldurup o camın altına iterdim, adam sırlı sıklam yani. Bütün günümü ben kendimi eğlendirecek, azacak bir şey buluyordum. Şimdi bütün bunları benim annemle yapabilme ihtimalim yok. Çünkü yani düşün, güzel yazı dersi var. Ben oturmuş ödevimi yapıyorum sehpa, annem kardeşimle ilgileniyor işte. Yemek, mutfak falan. Hokka denen şey düştü döküldü, mürekkeple yazıyorduk o zaman, döküldü. E nasılsa döküldü işte. Bir şey oldu, çarptım marptım orasını hatırlamıyorum. Ama ben öyle bir dayak yedim ki, sanırsın hani kardeşine zarar vermiş hani bil... Ya bayağı bayağı burnum kanadı ve ben koşarak işte büyük teyzemin evine üç sokak arkaya gittim. Teyzem zaten "gene mi?" deyip beni içeri alıp, beni sakinleştiriyor, yıkıyor, temizliyor, yatırıyor anneme gidiyordum. "Ne yaptın çocuğu, gönder onu!" diyen bir kadın. Ben de babam eve gelene kadar dönmüyordum. Ve sonuç, ben büyüdüm, hayatım değişti, okulum var, halk oyunları oynuyorum, derneğim var, tiyatro yapıyorum vesaire. Annem bana diyor ki: "Dokuzdan geç kalma!" Nasıl kalma? Zaten beş buçuk-altı da şeyden çıkarım. Provalara gitsem zaten benim 11'den önce eve gelme şansım yok. Bunlar böyle şiddetli kavgalara neden oluyor, annem tokat atıyor falan böyle eve geç geldiğim zaman. Ve sürekli laf şu, "Orospu mu olacaksın sen? Ya kefeninle ya beyaz gelinliğinle." E ben, benim argümanım da şu... Türk filmlerinden biliyorum, kadın tecavüze uğrar, sonra genel eve düşer (gülüyor). Oldum bittim bana çok saçma gelirdi ve anneme derdim ki, "Anne ben tecavüze de uğrarsam genel eve düşmem! Çok salakça bu (gülüyor)!" Annem için. Bak annem küfretmez. Tek küfrü orospudur. Küfredilirse küsen falan bir kadın düşünün. Kimseye ettirmez yanında. Ve ben kadına diyorum ki, -işte 13-14 yaşında başladım- "Ben genel eve gitmem (gülüyor)!" Kadın bunun üstüne bir tane daha çarpıyor bana (gülüyor). "Sen bu lafi nasıl kullanırsın?" diye. Ve babama anlatımı "Bana ne dedi biliyor musun (gülüyor)?" Babam da: "Allah! Allah! Mevzuyu buraya bu kadar nasıl getirdin acaba (gülüyor)? Bir kız çocuğunla mevzuu buraya kadar nasıl geldi?" falan diyen de bir şaşkın adam. Hani genel eve gitsek mi acaba, gitmesek mi (gülüyor)? Böyle bir hatun ama bu hatun mesela. İşte ben kaç yılıydı? Genel ev baskını yaptık malum fahişelere ceza indirimi uygulayan yasadan. Zürafa

sokakta genel ev bastık, orada kalıyoruz. Bir baktım annem geldi. "Sen niye geldin?" "Ben kadın değil miyim? Onların yanında olamam mı?" Hoppaa (gülüyor)! Annem de ciddi evrim geçirdi benimle birlikte. CIA'len de falan ileri o malum şeyde annem! "Ulan gene geldi senin annen!" diyor bütün arkadaşlar. Hay Allah'ım! Anneme şeyi anlatamıyordum. "Gelme korsan eylemlere." Çünkü seni mi kollayayım, kendimi mi kollayayım (gülüyor)? Bir gün böyle düştük Beyoğlu Karakoluna. Aldılar bizi tonlarca kadın. Annemi de tabii. Ama gençleri attılar aşağıya. Biraz orta yaşlılar, annem yaşında işte yukarıda tutuyorlar, odalarda. Akşamüstüne doğru ulan aşağıya kebaplar gelmeye başladı. Şaka değil bu! Ne oluyor? Bu kebab ne lan, kebab mı yiyeceğiz? Neyse yedik, acıkmıştık zaten. O zaman da sigara migara içiliyor. Oturuyoruz hani, yapacak bir şey yok yani. Ne yapılacaksa yapılacak. Birdenbire işte geldi şey, polis. Dedi ki: "***** misiniz?" Ben "***** ben." Yukarı çağırıyor, amirim seni çağırıyor. Gittim, annem amirin odasında oturuyor (gülüyor). Annem başını yemiş... Amirin bana anlattığı,"bak anneni al git! Tamam mı? Bitti sizin iş." Ben diyorum ki: "Niye gidelim canım arkadaşlarım aşağıda. Annem gitsin!" "Yook" diyor annem, "gitmem! Seni burada bırakmam hayatta..." Amir diyor ki: "N'olur al, git!" "Amirim ne oldu?" dedim. Çok dik... Ama yani ilk defa polise acıdım (gülüyor). Kelli felli adam bana diyor ki: "N'olur anneni al git!" Bizi bırakıyor yani, görmezden gelecek. Annem başının etini yemiş. "Bu çocuklar çok haklı!" Bırbırla başlamış ve o kebapları falan annem göndermiş. "Kaç saat oldu aç bunlar!"

88-89 var mı acaba ya! Şu şey neydi ya! Fahişeye ceza indirimi? O eylemler yani, işte o eylemlerdeyiz. Çok değil beş sene önce bana "Orospu mu olacaksın?" diyen kadın benimle birlikte... E, tam evrim yani. Babama diyorum ki: "Şu kadını göndermezsen sevinirim." Babam bana diyor ki: "Ne yapayım yani kendi iradesi, o da ayrıca kadın!" "Baba saçmalama istersen, ben ne dayaklar yedim." "Olsun o da büyüdü." Ne büyüdü? Annem geldi 50 küsur yaşına (gülüyor).

Tabii şöyle bir şeyi gözlemledim herhalde annemle. Bir kere ben erken evlendim. 22 yaşında evlendim, evden ayrıldım. İşte siyaseten yapmamız gerekenler vardı. Bir formül olarak çok şık gelinliğimi giyip evlendim yani. Böylece annem faktöründen yırttık. Ve sonrasında kadın şeyi görüyor. Yani ben hiçbir türlü evinde çay demleyip, börek yapıp onu misafir edemiyorum. Neredeyim? Şuralardayım, buralardayım. Buna itiraz etmeyen, bunun o kendi kafasındaki bu koca tanımını neyse? Öyle bir koca tanımını yok ortada. Hatta o koca mesela yemeğe gidiyor "Annemler yemeye çağırılmış." diyorum. "Tamam, tamam ben giderim oyalarım." Diyor, "Benim işim yok." diyor. Ben gidiyorum eyleme, o gidiyor annemlere yemek yiyor falan. "****" nerede? Taksim'de bilmem ne eyleminde (gülüyor) falan. Annem buralardan, ne oluyor oradalar 1 okumaya başladı. Birkaç şey toplantısına geldi. İşte bu Mor Çatı'nın kuruluşları, işte ev nereden alacağız, bağışlar,

şunlar bunlar, bu tip toplantılar, bazı tartışmalı toplantılara falan katıldı annem. "Gelebilir miyim?" dedi. "Estağfurullah! Tabii ki!" dedim ben. Oralarda annem şeyi gördü çünkü, kendi yaşdaşı kadınlar var, Türkan Hoca falan gibi. Yani ulan hayat başka türlü bir yerinden gidiyor ve ben de bir tutmam lazım aslındası var altında. Ama tabii en büyük motivasyon çocuğu. En büyük motivasyon yani buna. Ve tabii ama yani benim annem polis görse yolda yolunu değiştirir. Bir polisten, bir de sarhoştan çok korkan bir kadındır. Gece gezmelerine mesela tek başına hiç gitmezdi ve ondan sonra ama annem, gece gezmelerine tek başına giden bir kadın oldu mesela. O polisin karşısındaki sergilediği anne kisvesi altındaki o direnç ve tuttuğunu koparma hali. Onu değil, oraları çok net gördüm. Mesela her 8 Mart'ta annem: "Ee bu kutlama nerede oluyor?" "Anne işte önce eylem var." "Tamam, oraları yürüyemem bacağı ağrıyor. Ben sizi bilmem nerde işte yemeklerde bulurum." Tek başına gelir oldu annem. Mümkün değil bak, gençliğinde tek başına gece sokağa çıkmazdı ki. 30 yaşında evlenmiş, okumuş ve çalışan bir kadından bahsediyoruz. Hava kararmasına hâlâ korkuyor şimdi. Alzheimer oldu, geriye sardık tabii, hava kararınca korkup hepimizi arıyor: "Evinize döndünüz mü?" diye (gülüyor). Ama öyle bir dönem yaşadı ki, kendi için devrim! Ya, babam hatta "E tamam artık anladık." yani falan diyen bir kadın adama halini geldi ki şaşkınum böyle çok. Hani "Düş yakamdan azıcık sen de gitsen. Bak orada bilmem ne var." diyen adam. Terse döndü ilişkiler, saçmalandığı bir dönem oldu. O dönemler enteresandı tabii. Yani toplum da değişti, birey bazında insanlar da çok büyük kırılmalar yaşadılar. E tabii 80. Bizim bulunduğumuz mahalle, benim üniversiteli oluşum, karşımıza MSP Yurdunun açılışı evimizin karşısına. Ben evet tam da Millet Kütüphanesine, yani Fatih ana caddenin üstündeydik, ben üniversiteye gidip gelirken mahalleye girdiğimde kaç defa dayak yedim çarşaf giydirme hikâyesinden. Mesela ilginçtir, mahalle ortamımız o dönem şöyleydi. Sağ kesimden faşistler de vardı, sol kesimden insanlar da vardı. Biz "****" şurada burada birbirimizle kafa-göz yararken, mahallede bambaşka bir şeydik. MSP Yurdu açılıp da ben ve benim gibi kadın arkadaşlar, işte bacaklarımıza vuruldu, küfredildi, üstümüze izmaritler atıldı. Bu tip şeylerde faşist kesim, MSP'nin karşısında ciddi bizi korumacı bir tavır aldı. "Sen bizim mahalle kızımıza bunu yapamazsın!" Ya, böyle tuhaf (gülüyor) geçişler yaşadık. Mesela nüfus olarak kadın şeyi. Çok, o zaman çok gülüyorduk "Ulan niye faşistlerin hepsi erkek!" Hani hiç içlerinde hatun görmüyorduk sokakta. Mesela nereye gidiyorsun? İkimiz aynı çıkıyoruz aynı otobüslere binip eyleme gidiyoruz ya şaka gibi. Otobüsten iniyoruz ve kimse birbirini tanımıyor (gülüyor). Ama biz otobüse biniyoruz aynı duraktan ve hani arbedeye girmiş girmemiş falan... Aynı otobüslerle geri dönüyoruz (gülüyor) ve "İyi akşamlar geçmiş olsun! Geçmiş olsun!" deyip evlerimize giriyoruz. Çok ilginç... Böyle bir dönem yaşadım ben. Tabii hemen 80 sonrası, 82 falan. Yani öyle bir mahalle düşünün ki otobüs durağına kadar sürüyor. Hani "Komşu nasılsın?" "İyiyim, sağ ol." "Nasıl gidiyor?" "Oh!

Çok iyi." Sonra ayrılıyorsun, sonra tekrar karşı karşıya geliyorsun meydana şurada burada, ondan sonra geliyorsun evine oturuyorsun. Tuhaf!

Ama aynı dönemde çok tuhaf baskınlar oluyordu yani. Şimdiki Milli Selamet Partisi MSP'nin tutumu, mahalle içinde Erbakan'ın karısının açtığı yurt ve o yurdun provakatif, böyle daha mahalleye saldırgan tutumunda karşısında faşistleri buluyorlar. Çok şeydi, mesafeliydik, yani korumacı bir tutum vardı. Çocukluk arkadaşydık çünkü. Yani bir MSP'li bana laf atamaz, tokatı yerdı faşist arkadaşlarından. Yani Faşo arkadaşım falan diye konuşuyor. Hani tuhaf bir ilişki modeli oluşmuştu orada. Taksicilerin de yarısı solcuydu, yarısı sağcıydı. Bazen ben sağ taksiye bindiğimde "merhaba Faşo abi şuraya gideceğiz" falan derdim. "Allah seni kahretmesin kızım ya, hadi uff!" falan deyip götürürdü. Yani bu kadar net bilirdik birbirimizi. Fakat niyeyse orada bir laçkalık vardı (gülüyor). Niye bilmiyorum. Ya iki-üç gece var çok mahallenin kötü yaşadığı ve mesela ben biliyorum babam ciddi böyle elektrik şeyi, sigortalarını söktü apartmanın. Kapısını açık bıraktı, şöyle de bir tane küçük mum yaktırdı bana kapıya. "Baba ama onlar Faşist! Yapma bunu!" dediğimde, "Sen gir içeriye kapımızı kilitler otururuz." Çünkü acayip bir baskın yedi, Aksaray'dan yukarıya doğru şey Fatih! Ve Faşistleri topluyorlardı. Babam dedi ki: "O bizim Mehmet Bey bakkalın şeyi ne oldu? Öteki bilmem ne. Ne yapıyorsun kızım?" dedi. "Git, git içeriye kapa kapını" dedi "tamam!" Ve babam o mesela sessizce açıp "Çocuklar bodrum katına biraz inin, biriniz çatılara doğru çıkın, şeyin kapısını da kapatın. Tamam! Elektrik de yok. Siz orada kalın." deyip, kapıyı kapatmışlığını bilirim. Baskın geçip de böyle izledik işte, bir gün camı açtık. Ondan sonra gitti babam, sigortayı açmadan tek tek çocukları "Hadi evlerinize oğlum. Hiç onların peşinden de gitmeyin. Hadi evlerinize!" deyip saldı mesela. Ki babam asla yani, gerçekten gayet sınırları belli bir tip, eski İşçi Partiliydi zaten, belli bir adamdı. Bir kez daha bunu MSP'lilere de bir kere yaptı yıllar içinde. Yurt çok pis bir baskıydı. Hakikatten o yani, hani o alt tarafı bir tane yurt. Hani kapısına 10 tane adam koysan zaten, kaçacak yeri yok hani, giriş biçimi çok çirkin falan. Babam aynı şeyi, çocukları evinde tuttu, salak gibi namaza durdular şeyde sokağın ortasında, polis dokunmasın diye. Babam dedi ki: "Kaç el? Sabaha kadar mı kılacaksınız (gülüyor)?" Falan böyle saçmalıklar. O gece yedikleri daha kötü bir baskını, aynı şeyi babam gene yaptı ve teşekkür ettiler. Yurt müdürü geldi babama teşekkür etti ertesi gün. Ama aynı ellerinde böyle şey, biz üç apartmandaki üç tane genç kızdık kardeşimde dahil şey bıraktılar, siyah çarşaf. "Lütfen kızlarımız bunu giysin!" Babam da hiç küfreden bir adam değil. "Ya evlatçığım ya!" Dedi. "Bunu sana da kefen yapmasın bu çocuklar." Deyip, geri verdi. Yani böyle küçük kibar konuşurdu babam ama hani "Bu da sana kefen olabilir!" Yani deyip geri ver. Ama bu baskıyı sürekli yedik. Bir ara evde böyle bayağı siyah çarşafımız vardı kat kat. Annem tırsıyor, bir şey diyemiyor, alıyor koyuyor kadın, babam topluyor götürüyor (gülüyor).

Sonra ilk Mut'a nikahlı genelev açıldı, Fatih'te. O çok acıydı. Çok çaba sarf ettik. Gelen giden kızlarla konuştuk. Yapmayın! Etmeyin! Çoğu üniversite öğrencisiydi. Bayağı bir imam nikah kıyıyor, dört saatlik- beş saatlik bir arada oluyorlar. Sonra boş ol! Boş ol! Yani bildiğin fahişelik sistemini kurdular orada. Asıl ben küçüklüğümde "Sakal-ı Şerif " denen bir şey vardı. Kadir geceleri bizim orada Hırka-i Şerif getirilirdi camiye. Bilirim, babam "Hadi gel bir dua edelim, sınavların, okulların için" der. Mesela birkaç kez gitmişliğim vardır benim. Götürülmüşlüğüüm daha doğrusu. 10-12 yaşlarında falanım. Çok gizli biliyorum o ritüeli, İslamî hikâyeyi çok iyi bilirim. İyi bir tedrisattan da geçtim aslında. Yani babamın ve dedemin yüksek, bu konudaki edepli, bilgili babamın namaz kıldığını -aynı evde yaşıyorum- 16 yaşında öğrendim. Tesadüfen kapısını çalmadan odaya girdim, yatak odasına a ah! Kapattım koşarak anneme "Babam namaz kılıyormuş (gülüyor)." Annem de: "Evet!" Dedi. "A a niye bana söylemediniz!" Dedim. Annemden de babamdan da cevap: "Sana ne, sana haber mi vereceğiz. Benim o kendimle Allah arasında mesele." Dedi mesela. Bu adam aynı zamanda sol taraftarı bir adam. Ve kimse bilmezdi benim babamın namaz kıldığını. Düşünsene aynı evin içinde nasıl 16 yaşında öğrenirsin ayol! O kadar gizli yapardı yani hikâyeyi kendince. Cuma namazına falan gittiğini ben babamın hatırlamıyorum. Babamın iş hayatı "ne yapıyorsun baba peki işteyken cuma namazını?" "Gitmiyorum tabii!" Diyordu. "Çalışma saatlerine denk gelen zamanda cuma namazına mı gidilir?" Gibi diyen bir adamdan bahsediyoruz. Yani öyle bir kimlik değiştirdi ki her şey. E şimdi de benzer yani şu an demiyorum da. Şimdi de mesela gidip cuma namazına gittiğinde yine aynı kavgaları veren bir adam var. O nesil öyle. Yani temiz gelmek zorundasın, mendilini ser alnını koyduğun yere falan gibi böyle şeyler öğretmeye çalışıyor insanlara. "Olmaz oğlum! Olmaz! Bak kirli çoraplarıyla gelmiş. Şimdi ben ona gelme desem bana düşmez ama gelmemesi lazım. Bunu sen de alnını koyma oraya!" Falan şeklinde müdahale eden bir adam. Oturarak kılınacak, gitti küçük sandalyeler aldı, camiye götürdü, şey imamla kavga etti. İmam "Öyle şey olmaz." demiş. Müftüye kadar çıktı. "Ne yani bizim oturarak kılma hakkımız yok mu? Sen mi karar veriyorsun? Sen kimsin!" Falan kavgaları yapan bir adam (gülüyor). Şimdi böyle bir adamın çocuğu olarak, biraz bir tarafım çekmiş. Şey hani gözü karalığım vardır. Mesela benim buraya taşınma isteğim çocuğumla birlikte oldu. Mahalle ortamında büyüsün istedim. Hiç çocuğum olana kadar mülkiyet sahibi olmayı düşünmedim. 36 yaşında anne oldum ben, çok geç anne oldum. Çok aktif bir iş hayatım vardı. Sadece klinik psikologluk yapmadım, aynı zamanda sisteme dair şeyin içine daha da girdim meraklarımdan dolayı. İşte toplam kalite uzmanı da oldum, belgelendirme şirketi de kurdum falan falan. Bu nedenle ben böyle özellikle basında, basın sektörüyle ve gıda sektörüyle çalıştım ve Türkiye'nin bir sürü yerini gezdim. Şeylere çok tanıklık ettim yani, geçişlere mesela. Rusya'nın Sovyet Sosyalist Birliği'nin dağılımından sonraki Karadeniz haline bire bir yardım. Aynı zamanda

İl Savaşım Derneği kurucusuydum. Aynı zamanda Sokak Çocukları Derneği'ni vakfa çevirerek bütün o STK hikâyesinin içinde de vardım. Ve buralardan hem kadın olarak kadınsal hikâyedeki dönüşümleri gözlemlene şansım oldu, hem insanların ne çabuk bozuluyor ve ekşiyor olduğunu gördüm. STK kopuşlarım öyle oldu. Tabii çok şeyi değiştirdi ya on yıl on yıl on yıl on yıl. Türkiye'de bir sürü şey insan bazında da değişerek gitti. Para çok şeyi değiştirdi...

Ben bunu kendi adıma düşündüğümde, hani çok böyle ayaklarım yerden kesilerek evlilik kararı mı aldım? Hayır! Gayet böyle... Ay, ha sevdiğim adamla evlendim tamam da sevdiğim adam da siyasi bir adamdı zaten. Ya aktif siyasetle uğraşan akademisyen bir adamdı. Normal koşulda biz aslında bir arada yaşamayı... Yaşayalım mı ulan la yola çıkıp... Önce üç beş ev bakmamızda bunun riskli olduğuna karar verdik. Çünkü hâlâ devam eden, işte hem verilmiyor hem de öyle tutarsak olabilecek bazı arkadaş ihtiyaçlarına daha riskli zeminler hazırlamış olacaktık falan filan. Şimdi o zaman biz ne yapalım? Evlenelim. Biz tamam eve gidip kendi kendimize evleneceydik iyiydi. Bunu ailelere söyler söylemez mevzu değişti. Yani çünkü evlilik öyle bir hikâyeye aslında. Ailelere söyleyince mevzu değişti. Hani geçeyim dedikodu kısmını, erkek ailesinin anne babasıyla sorunum yoktu ama kız kardeşiyle ciddi sorunum vardı. Başka sahiplenici bir kadın modeliydi çünkü. Hem kardeşinin evlenmesini isteyen, aslında önce benim arkadaşım olan bir hatun, sonradan evlilik fikri gelince hani terse döndü. Öğrenilmiş bir davranış biçimiydi desem, bilemiyorum. Arızaları olan bir kadın formuydu diye düşünüyorum. Hâlâ öyle düşünüyorum. Kendine iyi davranmayan bir kadındı yani. Kendini bırakmayan, belli kodlarla yaşayan bir kadındı. Eee "Ee eh! Şimdi gelinlik lazım, ee bilmem ne lazım" a gelince hiç ben. Benim hakikatten yaklaşık herhalde evlenene kadar dört beş ay beynim çalışmadı. Ne, neye direneyim? Neye hayır diyeyim? Neye evet diyeyim? Ne oluyor lan? Falan tek koruyabildiğim şey ev alımı oldu. Ve sadece şeyin pazarlığına girdim "Hiçbir şey istemiyorum." Dedim. Bir anda şeyi fark ettim. Eğer ben izin verirsem elimdeki malzemelerin alımına, hani o onu o yapsın! O onu yapsın! Ben evi işgalden koruyamayacaktım. Şeyde bıraktım, "Tamam!" dedim. "Gelinlik de giyerim hani nasıl istiyorsanız öyle olsun. Fakat evime karışmıyorsunuz." Ve hakikatten yani komik evlendim ben. Çok elinden iş gelen arkadaşlarım ve kocam da öyleydi, biz çok güzel sandıklar, kendimize koltuklar yaptık, teyzem buzdolabımı değiştiriyordu, ondan buzdolabımı aldım. Vardır ya: "Masa var mı? Düşünüyor musun? Hıı." Falan deyip böyle bir ev kurdum ve o evimi çok sevdim. Hâlâ işte malzemelerin bazıları o evdendir yani. Aklayıp paklayıp, tamir edip getirdim revize edip. Ondan sonra biz böyle bir ev kurduk ve her iki tarafa da dedim ki: "Bana haber vermeden misafirlige gelemezsiniz! Nişanlandım" dedim "nikahın ertesinde bile" dedim. Dedim sürekli aynı şeyi "Bana haber vereceksiniz! Ben davet edeceğim." Hani "Aa annesi de gelmiş, size de kuru fasulye pilav getirdim." Yani hayır, yani kesin hayır ben. Böyle bir şey yok ama evet ne yazık ki

gelinlik giydik. Ha, ne yazık ki demeyeyim, memnun kaldım. Sağ olsun orada benim babam büyük kurtarıcı oldu yine. "Bu gelinlik mevzusu kadınlar arasında çok sıkıcı bir konudur. Var mısın benle halletmeye?" Dedi bana. "Allah! Varım." Dedim (gülüyor). Babamın meğerse çocukluk arkadaşı gelinlikçiymiş "Gel gidelim ona" dedi "ne istiyorsan hani söyle diksin. Yırtarsın böylelikle." Dedi. "Çok iyi." Dedim (gülüyor). Ve gidip orada hallettik hakikatten.

Ama yani şeyler, tabii benim eşimin annesi ve babası Köy Enstitülü öğretmenler. Ve bambaşka bir yaşam formunun, bambaşka vizyon ve görgülerine sahipler. Aslında iki kimya birbirini tutmadı. Yani köken ailelerimizin kimyası. Çok sevgili ve saygılı bir ilişkileri vardı. Hâlâ öyle boşanmış olmama rağmen, amma velakin mesela annemin şeyi vardır hani gelin. Madem evden kız almaya geliniyor, ee sen neredesin, yok! İşte bir katkı sunmak anlamında, yok! İşte nikahta sıraya girilir, ya hani erkek tarafı yok! O tip şeyleri yok! O tarafın. Yani ben hatırlattım. Baktım ki annem bozuluyor, gidip "Affedersiniz sıraya girmeniz lazım!" dedim (gülüyor). Hani "Tebrikleri birlikte kabul etmemiz lazım." Falan gibi hani o tip şeyler zordu. O zaman anladım ki Allah'ım bir de başka türlü evleniyor olsaydım nasıl tuhaf bir kadınlık ilişkimiz olurdu (gülüyor) falan gibi. İlginçti tabii yani, biz nikah yaptık. Sonra "Herkes kendi cebinden yemek yesin. Düğünü de öyle yapıyoruz." dedim. Baban neye uğradığını şaşırıldı. "Bu bir rezalettir! Kızım ayıp olur insanlara." falan. "Neye ayıp olacak baba?" dedim ya! "Yani ben niye? Yani ben memurum, koca memur, affedersiniz sen memur. Yemişim bürokratını yani, evim bile yok! "****" eski memur. E şimdi biz ne yapacağız? Neye para harcayacağız yani." Ondan sonra çok güzel, ne evi, şaşılacak şey... Yıl 86, Ümit Besen tavernaya gittik (gülüyor). Gökhan Restoran. Çok eğlendim, ben çok arabesk bilen biri değildim hakikatten. Çünkü çok bir şey bilen biri, Beethoven falan dinleyen biri değilim, yalan yani öyle bir şeyim yok. Ama Arabesk'le minibüs dışında bir ilişkim yok. Benim babam çok güzel Türk Sanat Müziği ve Türk Halk Müziği söyler, bilir ve çalar. Eyvallah! Evde bir müzik olacaksa hep onları duyardım. E tamam o özgün müzik takıntım, tamam. E, zaten biraz oyunculukla uğraştığım için öteki klasik hikâye tamam! Her cumartesi öğrenciliğim boyunca gittim AKM'ye yani. Opera sevmem, bale sevmem hiç yalan söylemeyeyim. Klasik müzik severim ama (gülüyor). Ondan sonra Türk balesi izlemeyi sevmiyorum, bakın yalan söylemeyeceğim yani. Koca populu kadınların güm güm iniş seslerini duymaktan hasta oluyorum. Fakat böyle ben bu kadar eğlenebileceğimi bir taverna müziğiyle hiç hayal etmiyordum. Mesela oradan hatırladıklarım, fotoğraflarda da var, benim dernek arkadaşlarım, "****" okul arkadaşları falan hatunlar, mesela battık ki, bir şey hepimizin bildiği bir şeyler var ya, masa üstüne çıkıp göbek atan. Bir arkadaşım fırladı "Ehh! Dedi. "Biz de atarız!" Falan dedi. Ben, Allah'ım gelinlik, biz bunu ne yapacağız? Babam da: "Çıkarma lütfen bütün gün" dedi. Tek ricası benden babamın o. Hı, tamam çok dolanıyor, şunu şuradan keselim dedik, kestik. Mini etek yaptım. Ondan sonra ben de masanın

üstüne... Bir anda ben şeyi çok iyi hatırlıyorum, bilmem ne teyze diye, Ayşe Teyze, Fatma Teyze diye bildiğim insanlar, böyle benim ellerinde büyüdüğümüz insanlar... Evet ya! Yani biz yapınca (gülüyor). Ki babam hiç alkol alan bir adam değil falan, arkası dönük oturuyor. Böyle "Nasıl yani nasıl Allah! Allah! E mübarek yoldan çıkardık kadınları (gülüyor)." Fakat çok eğlendim. Yani hani böyle şey gibi hatırlıyorum, tuhaf biçimde beni büyüten insanların temize çekilişi gibi, hani o hoş bir şeydi birarada öyle olmak. Onu öyle hatırlıyorum. Nikahı mikahı, çok kahkaha atıp evet diyemediğimi hatırlıyorum. Çünkü çok kendimi maymun gibi hissettim. Benim küçük teyzem benim şeyimdi, şahidim. Onunla gülme krizine girdik nikah masasında. "Kızım bir evet diyeceksin!" "Diyeyeğim bir dakika (gülüyor) ağzımı toplayamıyorum." Çünkü şöyle bir şey "****" arkadaşlar da var (gülüyor). "Bu ne ya!" Falan şey ettiğimde. "Burayı buldunuz değil mi? Salak mısınız? Nesiniz?" Böyle annem birinin koluna girmiş, kimin koluna girdiğinin bile farkında değildim. O tırsak kadın benim annem mi? ... yargılanıyor (gülüyor). Böyle bir komedi de çok güldüğümü hatırlıyorum. Benim o nikah gününe ilişkin hikâyem böyle.

Evliliğe ilişkin hikâyem çok fena tabii yani tuhaf bir sorumluluğun içine girdik şimdi. Ne oluyor lan? İki üç gün salladıktan sonra "Ulan hayat değişmedi ki!" deyip bu hayatlarımız. İşte ben memuriyetime, o memuriyetime gittik. Evet şey çok zordu tabii, hayatı döndürmek. Evet, Ne yazık ki kötü aranmalar ve kötü yargılanmalar. 80 sonrasındaki bazı arkadaşları konuk ettik. Benim bir yılım ortalama bu konukluklarla geçti. Birkaçının yurt dışına gidişine refakat etmek. Bunu işte ne diyeyim, sahte evlilik cüzdanlarıyla eşmiş gibi gitmek ve böyle birtakım işlemlerim oldu. Benim evliliğimin iki-üç yılı aslında böyle geçti. Yani kendimi sürekli birinin nişanlısı, birinin karısı bulduğum anlar oldu. Falan gibi böyle tuhaf, hani çok gülerken tabii, çok acı şeyler de yaşayarak. Arkadaşlarımızı kaybetmeler, onlar apayrı şeyler. Ama tuhaf bir rolüm olduğunu, sonradan işte kendi başıma kalıp da düşündüğüm de... Orada belki bir mücadele kadınıydım ama galiba çok fena da bir güvenli liman oluşturma ve anne demeyeceğim, ama annelik hikâyesi çok baskın çıkmış, çok gereksiz çıkmış, çok efor sarf etmişim. O kadar konfor sunmak zorunda mıymışım? Ben kendi adıma orada, aslında evet bir şeyimi kaybettim ama yani kadın, aslında benim evliliğime ya da istediğim adamla yaşamama dair nikahımızdaki hikâyenin kimya kısmı orada bozuldu. Sonrası çok ayak sürüyerek 25 yıl devam etti aslına bakarsan. Çok iyi arkadaşım, çok iyi yoldaşım, hâlâ çok iyi dostum. Yani değişmem! Akrabam artık benim o. Ama e böyle olmamalıydı ki yahu! Yani ben bir kadındım ve bu böyle olmamalıydı bence. Ben de erken cesaret edip çıkamadım sistemden, o da çıkamadı. Çünkü iyi bir güvenlik limanıydı, iyi bir dayanışma gidiyordu. Fikri birlik hikâyesi bir, bir sürü insanın hayatına konfor sunuyorduk, kendimiz de dahil. Kendimizi, kalabalıklar içinde kadınlığımızı ve erkekliğimizi unuttuk sonuç olarak, zaten sonuç buraya geldi.

Birinci ayrılığımı yaşadığımdan dört yıl sonra yeniden bir araya geldik biz. Onda da tek koşulum var: "Ya ben anne olacağım. Zaman geçti." deyip anne oldum yani. Şaka gibi, anne olduktan işte maksimum yedi-sekiz sene sonra da zaten boş diye hiç saymıyorum, dokuz sene sonra da boşandım. Öyle! Bir sürü şey var tabii yani. Hakikatten şimdi yaptığım iş gereği de şöyle bir şey söyleyebilirim. Ben 86 yılında en aktif eylemliliğe başladım. Onun içinde Mor Çatı, Sokak Çocukları ve HIV pozitif, HIV Savaşım Derneği olmak üzere ve de daha çok üretim bandı, işçi sınıfı, plasiyer ve şoförler olmak üzere yapılanmış bir iş hayatı diyeyim daha kurumsalla çalışma hayatım, ee eğitimciliğim. İşte eğitimciliğimde, hani böyle kademe, kademe, kademe gördüğüm bir şey var. Şu gün biz sadece şunu konuşuyoruz "İnsanların yüksek kaygısı var, geleceğe umutsuzluğu var ve gerçekten kadın-erkek kimliğinde bir an böyle yokuş yukarı çıkan bir sistem varmış ama şu anda yokuş aşağı kafa üstü gidiyor, kadınlar da erkekler de." Duygusal olarak, düşünsel olarak aslında. Çünkü duyguyla düşünce birbirini meç etmediği için o arada çok sıkışan kadın var. Ben bundan 15-20 yıl önce aynı yaşta başka şeyler konuşuyordum kadınlarla, şimdi bunları konuşuyorum. Örneğin, sentimental ilişkide kadın açık ara -şehir kadınından bahsediyorum- bayağı gidiyor yani. Ben çift danışmanıyım aynı zamanda. Bana bunlar çok değişik büyük hikâyeler geliyor. Yani hem seyreltik sistemin içinde kalıyorlar hem de başka şeyler yaşıyorlar ve bu acayip bir parçalanmışlık hikâyesi. Tabii buradan nasıl sen dengeli bir duygusal hayat çıkarırsın? Ya da düşünsel ve hayal kurabilirsin? Hayaller sekteye uğramış durumda ve çok fazla mastürbatif hareket var. Yani yanlış anlaşılmasın, hayatta deneyimlenecek çok şey vardır. Bunlardan biri yoga da olabilir, tabii ki spor da olabilir, tabii ki seyahat etmek de tabii ki gurme olma çabası sarf etmekte. Ama bunu öyle bir tuhaf trend ediyorlar ya o hikâyede yaşıyorlar ki aslında mastürbe ediyor. Yani kocaman şeylerini doldurmaya çalışıyorlar o alanlarda. Ben "Keşke bir dursalar!" diyorum ama kimse durmuyor. Durmak düşünmeyi getirecek, bir dursalar.

İlk olarak kendi dokunduğum alandan hani haddimi aşmayarak konuşayım. Bir kere cinsellik meselesinde, toplumun iki yüzlülüğünden hep söz eden bir üst, aydın kesim vardı ya, bize eğitimlerden geçerken de söylenen. Kötü ama aydın kesim iki yüzlü. Bu çok daha net gördüğüm bir şey. Artı şu an cinsel taciz ve tecavüzde artan bir şey yok. Ben çalışma hayatımın bir dönemi, dedim ya Anadolu çalıştım. Bunun bir kısmında STK işleri içinde uzun süreler çalıştım. Bir ay falan gidip kalıyordum. İşte kadın eğitimlerine falan gidiyorduk kırsalda. Orası bir balçık! 1987 yılında uluslararası çocuk istismarını önleme konferansına katıldığımda, dünya ikincisiydik sıralamada. Bundan dört yıl önce gelen bilgiler, -Ben gitmedim. Sağlık sebebiyle katılamadım.- yurt dışındaki ama hangi konferans, gene ikinci sıradaydık. Tuhaf geliyor benim bunu insanlara söylemem ama ben Anadolu'nun bu konuda bayağı bayağı bir balçık olduğunu, senelerdir bir balçık olduğunu, Anadolu derken İstanbul'u ayrı tutmuyorum, yani Türkiye'nin tamamının bu

konuda bir balçık olduğu, ensestte, tacizde, tecavüzde ve kadın cinayetinde, töre cinayetinde, namus cinayetinde gerçekten o sayı nüfusa doğru orantılı olarak artmış durumda diye düşünüyorum. Yani okuduğum okuduğum okuduğum kadarıyla, dokunduğum kadarıyla. Çünkü değişen hiçbir şey yok. O zaman da gittiğimizde aynıydı. "Senin kız nerede?" diyorduk. "Abisi burada!" "Abi nerede?" "İçerde!" Yani hiç. Hani git. Şimdi de zaman zaman tabii böyle kendimin çok sevdiği ailelere ziyaretlerde bulunurum fırsat buldukça, Karadeniz'de şurada burada. Giderim, bir hafta kalırım evlerinde, köylerde falan. Aynı şey devam ediyor. Yani hiç değişen bir şey yok. İstatistiği kendim tutsaydım, aynı istatistik devam ediyor. Bu yanılla ben işin nüfusa bağlı olarak da siyaseten de, politik olarak da tabii o zamanki yaklaşımlar, cezai uygulamalar, ulaşabiliyor muyduk? Bize ne kadar haber geliyordu kısmı ayrı evet. Bir zamanlar hatırlarsanız, Fatma Girik'in Şişli Belediye Başkanı olduğu dönemde, işte yine kadın hareketinin yükselişi dönemine denk gelir. Ensest mevzusu konuşuyordu ve müthiş bir benli, yani böyle birkaç demeyeyim epey bir arkadaş meslektaşımız bunun çok konuşulmasından yana olmayan bir tutum içine girdik. Herkes çok şaşırды. Çünkü konuşmak yöntem, yani nasıl konuşacağını bilmiyorsan bu konuda, yöntem gösterip meşrulaştırıyorsun da. Şimdi bu tip, bunlar çok ince şeyler. Kadın meselesi konuşurken de aynı dikkatli konuşmak gerekiyor, cinayet konuşurken de taciz- tecavüz konuşurken de, ensest konuşurken de. Çünkü birden meşru dile, yani onaylayan, "Vay! Bak o da yapıyormuş. Ben niye yapmayayım" a getirebilirsin. Vereceğin örneği bile sağlam seçmen lazım.

Şuna benziyor yani. Leyla Alaton bile dayak yiyormuş. Anlatabiliyor muyum? Bu fena tehlikeli bir şey! Çünkü toplum, bireyler aynı algıda, aynı altyapıda değil. Zaten hiçbir yerde bekleyemez böyle. Bir şey yapmaya çalışsan da yapamazsın. Yani %99 okuma yazma oranı olan herkesin üniversitesi mezunu olduğu bir kitlede bile herkes aynı algıda olmaz. Çünkü insanın durumunu ihtiyaçlar, beklentiler, travmalar her şey belirliyor. Onun için çok tehlikeli. Şimdi gelinen hal daha tehlikeli. Şimdi artık uçurumlar var. Yani şehirde yaşanmış hikâyenin oradan duyumu duyuluyor, evet haber var hani, global sistem, sosyal medya falan daha etkili. Ama nedir hiç bilmiyoruz artık. Çünkü yani şu anki yönetsel biçimimizde saha çalışmaları durduruldu. Yani biz birbirimize dokunamaz hale geldik. Kişisel olarak da efor sarf edersek gidebiliyoruz. Bize bilgi akıyor.

Tuhaf! Yani oluyor mu olmuyor mu? Otopark kapısında bekliyorum. Bir çift konuşuyor. Erkeğin dili yani. Konuşuyorlar, ses yüksek yok! Sadece izliyorum. Eskilerin deyimi var "Horozlanma" diye. Ama harbiden aklıma, yaşlandıkça da öyle şeyler geliyor zaten. Horozlanıyor herif yani. Omuzlar kalktı, sırt kambur oldu ve aradaki mesafeyi kapadı. Boyu uzun olduğu için böyle yukarıdan konuşuyor ya bayağı bayağı, orada bir şirket izliyorum ben. Ve kadın bir adım geri gidiyor, o tekrar hani şimdi. Şöyle kaldım. Çok iyi biliyorum kendimi ... Var. Hep gelmiş benimle

büyüyen ve asıl bodozlama o araya girerim. 2- Şimdi Allah kahretmesin! Önceden kadına güveniyordum. Şimdi güvenmiyorum. Çok fena, çok fena bir şey. Çünkü pompalanmış bir hikâye var ve öğrenilmiş. Yani nasıl oturdu bu tekrar yerine, Allah kahretmesin! Biz bununla çok savaştık, hani kadın kadının düşmanıdır! Kadın kadının neydi? Bir şeyidir. Ya, sana ne arkadaş? dese! Benim artık o sahneyi duymaya tahammülüm kalmadı. Çok yorgunum o konuda mesela birey olarak. Onun için mesela o çok üzüldüğüm şeydir, hani bende ne değişti? Bende oralar çok törpüledi. 8 Mart eylemlerine gidip, "Ulan yaşlandık bu yollarda!" diyorum ben. Bütün (gülüyor) şey "toplantı kurulu görevi", hakikaten hepimiz bu yollarda yaşlandık. Ulan artıyoruz ama bizim beklentilerimiz, o artmak, toplumun beklentisi değil! Biraz gerçek hikâyeden bakalım. Yani benim kızım, benim bilmem nem, kızımın arkadaşı... Anlatabiliyor muyum? Yani evet güçlüyüz! Hiç umutsuz değilim. O değiştirecekse dünyayı kadının değiştireceğinden yüzde yüz eminim. Bundan hiç eksilmedim ama yoruldu ya! Yani birey olarak ben yorgunum ve ben artık o kadına "Müsaade ederseniz ben kocanızı dövebilir miyim?" demek istiyorum. Artı tabii tabii sen sevmeye devam et de ben artık direkt de vurayım. Bari, hani ben bari dövüyüm de kurtulayım. Vurdum, rahatladım, hadi ben gideyim falan diyeyim istiyorum artık. Çünkü saçma sapan bir sana ne? "Hanımefendi yanlış anladınız, biz konuşuyoruz." gibi tutumlarla karşılaşmak istemiyorum ya. Neyini yanlış anlayayım abi? Baba baba üstüne üstüne yürüyen insanlar var. Ama hep böyle. Mesela seanslarda bir şey o istediği gibi gitmiyorsa sesi bir yukarı alıyor ve ben şöyle "Beyefendi, o sesi bir aşağı alalım! Manipüle etme! Bağırmaalım!" ya da "Müsaadenizle." diyorum, çıkıyorum. Bir duruyor ve içeri giriyorum, adam "Ne oldu ki?" diyor. "Siniriniz geçsin diye bekledim." diyorum. "Ay ilahi! Ama siz psikologsunuz." diyor. "Yok! Siz o üsluba geçtiğiniz an" diyorum. Ben birdenbire başka bir şey oluyorum. Yani o ben, bunlarla böyle karşılaşmıyordum. He, yanımda inanılmaz kavga eden çiftler vardı tabii, yani zaten niye geliyordu sana. Ama hiçbir zaman o şey, o ivmeye girmiyordu ve tehdit ettiğini kabul et... "Bu tehdit!" diyorum, hemen "Tehditte ne alakası var? Ben seni seviyorum" u ekliyor. Sevme biçimi arızası olmasa diyorsun (gülüyor). Yani buna biz sevgi demiyoruz. "Öyle demeyin ama insan sevdiğini..." İnsan sevdiğini diye bir tanım hiçbir yerde rastlamadık arkadaş. Benim çalıştığım kitle ne yazık ki şu anda ne yazık ki ayıp bir laf oldu ama, yani okumuş, yazmış, eğitilmiş belli bir şey, sosyolojik olarak belli bir tabaka insanı ve onun için rahatlıkla söylüyor... "Ya, kitap okuyorsunuz değil mi?" Ben hiç sevme üstüne böyle bir cümle bilmiyorum. İnsan sevdiği insanı diye. Ne devam edebilir. Ağzına sıçar mı? Döver mi? Bağırır mı? Sevdiği insanı ne yapar ayol? Bunun bir tane şeyi var: Sever! Yani bunun başka açılımı yoktur ki! O seveni de neyle doldurursan doldur. Okşar, özen gösterir, naif davranır falan falan. Bağırır, çağırır, kıskanır, döver, söver diye bir şeyle dolmaz ki onun içi. Aslında bence bu, bu da böyle var. Yani bizim bu dünya, batı yakası olarak baktığındaki hikâyenin içi. Buranın parantezinde bence, bizim kadın-erkek kimliğinin tanımlanmasının başladığı bu topraklarda, işte gelinen, geçilen,

göçebe, şu, bu topraklarda hikâye cümlelerle değişmiş. Belki bir romantik dönemini geçirmiş, bir iyileşme haliymiş gibi görünebilir. İyi dayanışan bir toplum, imece toplumu kökenimiz olduğu için, o afetlerde şurada burada, o kadın ve erkek eşitlenme hallerini dayanışırken görmüş olabiliriz falan. Ama bence hep varmış ya! Kırılmalar, yükselmeler ve alçalmalar bir parça şeye bağlı bence, yani ağırlıklı olarak bir ekonomik hikâyeye bağlı. Erkeklerin gelecek kaygısı arttıkça sevgi dilleri de sertleşiyor diye düşünüyorum. Diyeceksin ki, "kadının gelecek kaygısı..." Yoo çok ya. Türk kadını da uykusuzluğa vuruyor yani. Öyle tabii yani. Dönüşmüyor tabii, şiddete dönüşmüyor. Daha depresif bir hale dönüşüyor. Ama erkeğinki tuhaf bir biçimde şiddet diline dönüşüyor. Var olan kabarıyor daha doğrusu. Zaten ilk öğrenilmiş bir şey var! Yani en masumu şimdi ben babamı anlattım mesela. Aslında babamın o dik duruşları, kaşını çatışı, kaşını kaldırışı, bu da şiddet yani baktığında. Ha, adam bilmem neden daha iyi tamam da yani, bu da şiddet! Ya çocuktur bırakırsa bırakır ya da babamın bana işte sigara içtiğimi öğrendiğinde bir ay küsmesi ne demek? Ya, bu da şiddet bakacak olursanız. Sonra harçlığımı kesmesi ne demek? İşte ekonomik şiddet! Şiddet üstüne şiddet yani. Bunların hepsi ha, biri birinden iyidir kötüdür diye bir zaten terazi yok. O an bende bıraktığı, ya adam haklı ama benim o yaşına göre, ya ben zaten o zaman 19 yaşındaydım. Ya, babam benden harçlığımı keserek beni cezalandırdı. Ya, zaten o bilinçle "Ya adam haklı! Neyle cezalandıracak?" dedim yani sonuç olarak. Ben de gider çalışırım o zaman yapıp, sigara içtim. Yani hikâye böyle! Hani ama ben bunu 13 yaşında, babam bir ay benimle küseydi acayip bir travma olarak yaşayabilirdim, güvenlik alanım sarsılabilirdi, her şey her şey olabilirdi yani. Hani o, ne nerede, hangi yaşta, neyle yaşadığınla ilintili. Ama toplum olarak baktığında baba döverse de haklı, söverse de haklı. Yöneten o ya.

Ben ekonomik süreçlerin çok bariz bir şey olduğunu düşünüyorum. Artı yönetim hikâyesine gelen insanlar tuhaf. Şey diyorlar ya, bilmem ne senaryoları mı ne diyorlar? Bir şey diyorlar ya! Felaket senaryoları, komplo teorileri falan değil. Benim kendi inancım şu tuhaf bir biçimde gerçekten bir senaryo yazılmış ve durmadan ezber oynanıyor. Yani ezber. Bilinenin üstüne yazılmış bu senaryo. Şimdi biz bu toplumda üç-dört tane ana başlık var. Onları kaşırsak, birini geri çekip birini ön planda çıkarırsak toplumsal kırılmalar yaratmak çok mümkün. Toplumun, hani geminin başı düz giderken sağa sola geriye meriye oynuyor. Bu fark edilmiş ve bununla oynanıyor gibi geliyor bana. Yani nasıl bir yerden bir yere geldik. Cümleler değişti bu ülkede. Kadın hareketi meselesinde mesela. Yadsıyamayız, ciddi ciddi cümleler değişti ekranda. Ne oldu canım benim? Yani bir tane devri iktidara gelindi huuupp! Geri vites takılıp bütün cümleler nasıl yıkıldı? Böyle bir şaka olabilir mi? Bu var olan ezber geri dönüş çok mümkün. Biz kazanım olarak gör. Evet kazanım bizimki. Fakat derinleşmemiş ve oturmamış bir kazanım bu. Sürecini tamamlayamadan bu ülkede kazanımlar, yine bir sarsıntıyla hop biz ezberimize geri dönüyoruz. Bu siyasal

anlamdaki, İslam anlamındaki, hani dini inançlar anlamındaki, ötekileştirme anlamındaki, kadın anlamındaki, çocuk, cinselliğe bakış. Bizim bu tabanda bir ezber var ve biz oraya çok çabuk geri dönüyoruz. Böyle bir, senin söylediğin anlamda toplumsal kırılma, bir başka evrim, kötü evrim geçirme olarak görmüyorum ben bunu. Ha bire biz ezbere geri dönüyoruz. Keşke bir şey evrilsen burada (gülüyor), hani "Haa! Yeni bir şey, cümle" desek! Bunların içinde bilmediğin bir cümle var mı senin? Benim yok! Senin de yok. Yani batıl inançlar formunda bak. Şu an bize satılan cümleler hastalığa dair, afetlere dair bunların hepsi. Yani seninle benim yaş farkım var bir ihtimal, işte ben 64 doğumluyum. Benim hatırladığım batılların erk tarafından, bir güç tarafından şimdi bize yeniden yapılandırılıp satılması. Başka hiçbir şey değil! A a! demiyorum ki ben buna. Ben bunu biliyorum, bunun içinde büyüdüm. Çok kolay oluyor, çok kolay oluyor. Yani medya Türk insanının bilmem nesini etkiliyor mu? Yoo! Türk insanı o kadar geri zekalıysa etkilemiyor (gülüyor). E geri zekalı olmadığımı da biliyoruz. Ezberini seyrettiği için kolay adapte oluyor. Yani ezberini seyrettiği için o kolay! Yani orada kadına yönelik, yönelmiş şiddeti, yani hangisine şaşırdınız arkadaşlar? İzlediğimiz her şey, bildiğimiz her şey değil mi? E şimdi Afyonkarahisar'da oturan teyzem için de aynı benim için de aynı. Bildiğimiz bir şey izliyoruz. E sürekli izleyince bir kanıksanma oluyor. Komşudaki adam da karıyı dövünce "E canım karı, kocası işte!" deyip kıcını çeviriyor. Yani hani o onun için ortada. Efendim silah bilmem ne... Hayır arkadaş! Oradaki, orada şey sınıırım var canım. Fiziksel gerçek bir temasta gözüm kara hâlâ ne yazık ki! Sağlam yaralanmışlarım da vardır.

Bilmiyorum galiba insan sevgimi kaybettim. Bende en bariz değişen biraz o oldu. Biz, şeyden bu terapi gibi oldu. Ya, ben yoruldu ya! Sıkıldım! Çok konformistim. Ben artık gerçekten doğru beslenme istiyorum. Beynimin, ruhumun, bedenimin doğru beslenmesini istiyorum. Ya benden iyi faydalanılabilir. Hani ben küçücük bir tane bireyim. O kadar da emek vermişim, sen de öyle. Ya abi azıcık örselemeyin, azıcık kötü beslemeyelim ya! Hani vardı ya bir durun ya! Ne olursunuz ya! Allah Allah! Şurada deprem çalışması yapıyoruz, hayatım STK'larla geçti abi, gene iktidar mücadelesi yapıyorsunuz. Ay ne kadar küçük insanlarız biz ya! Yani bıktım lan! Bu deprem afet komitesinin başı olsan ne, olmasan ne? Ne olur abiciğim, olmasan ne olur? Git oradan, bir de böyle bir tuhaf erkek yapılı yani, kendimi öyle bilirdim. Erkek yapılı, tuhaf, neye tanımlayacağımı bilmediğim hemcinslerim var ya. Hani dirseğine pazar alışverişinde koyar yanındakine de erişir ya! Öyle kadın tipleri doğdu şimdi. Çok hoyrat! Hayır kadın naif olmalı diye değil söylediğim şey. Yani bana da öyle çok erkeksi geliyor ve ben orada yarı yolda vazgeçip, ama "Tamam tamam tamam ya! Ne yapıyorsanız yapın!" diyorum. Hani vazgeçen taraf oldum artık. Çünkü ee ya benim "****"de bitti! Yoruldu! Hani biraz mesleki deformasyon. Ulan zaten günümün beş altı saati insanlara laf anlatmakla geçiyor. Dön gel hayata dair bir şeyde de yetti anam artık. Biz bir

birbirimizi anlasak burada, okumuş yazmış insanlar olarak diye düşünüyorum. Yani komite başkanı olamadım, sokak komiteleri yapalım onun başkanı olacağım a kadar işi getiriyorsanız. Ve bu kadında yaratılmış tuhaf ben yaparım, iktidar hırsı hikâyesi kadının birey olarak yarattığı şey mi? Yoksa her bulduğu açıktan bari, ben bir de bu iktidarı tutayım tuhaf -kızımın deyimiyle-ezikliği midir? Bilmiyorum yani.

Benim küçüklüğümde beri hayallerimin arasında hani nasıl bir kadın olmak istiyorsun? Bu benim de seanslarda bile kilit sorumdur. "Kendini 10 yıl sonra nerede görmek istersin? Nasıl bir şey hayal ediyorsun? Kendin için" Ben hep bu soruyu kendim sordum hep. Şimdi şimdi şimdi diye hep anne olmak vardı. Anne olmak istiyordum. Tabii şimdi yaşta 36'ya gelince yolun sonuna geldik (gülüyor). Onun için isteyerek ve karar vererek anne oldum. Ama çok keyifli bir gebelik geçirdim hayatımda, en özgür gebeliğini. Kadın, soyunmayan, dekolte vermeyen, bilmem ne... Allah'ına, dinine, imanına kadar soyundum (gülüyor). Düşünsene şey giydim, ne diyorlar ona, Crop top mu? He! Crop top mudur? Bir şey ismini söyleyemiyorum. Buradan göbeğim böyle dışarıda, şalvarım aşağıda minibüslere bindim. Herkes böyle bakıyor. Çok sıcak! Çünkü yaz gebesiydim (gülüyor). Acayip sıcaktı 2000 yılında. "Allah!" falan diye böyle. Bu motorlu, yani bütün toplu ulaşım araçlarını, istediğim kıyafetlerle... Sutyen takmadım bir kere gerçekten. Çok sıcak ve ben sutyen takmayı hâlâ hiç sevmedim hayatım boyunca. Mecbur takıyoruz da. Ama gebe olunca benim için bitti mesele. Göbeğim dışarıda, memelerim öyle hani ya Allah! Ve bir de hak görüyorsun. Yani bu kadar abi tamam mı? Hayatı ben doğuruyorum. Yo hiç mütevazî değildim (gülüyor). Birden kendime bir narsisizm geldi. Hayatı ben doğuruyorum arkadaş! İstedğim gibi de gezerim kardeşim. Şimdi? Şimdi yani gebe olsam yok yok gezerim. Mis gibi gezerim. O ruh hali başka bir ruh hali. Hormonlarla bir etkisi var. Yani çok sevmiştim o hallerimi ben mesela kendimin. O utanmama halimi mesela, hiç süzgeç kullanmama halimi çok sevmiştim. E, bedensel fütursuzluğumu çok sevmiştim. Mesela hatta artık babam ama "Coştun!" falan demişti. İşte babamlarla birlikte kısa tatil yapmıştım. "Karışamazsın ben gebeyim (gülüyor)" dedim babama, ne manaysa. Fakat talihsiz bir şey yaşadım. Çok erken bir doğum yaptım işte. Ve evladım bir ay yoğun bakımda kaldı. Ben biraz riskli, bir ölüm tehlikesi geçirerek bir doğum yaptığım için 15 gün ben hastanede kaldım. Sonra çıktım, kızım yoğun bakımdaydı. Evden gittim geldim her gün. Ooof benim o bir yılım yani bariz travmatik. Neyse yanlış teşhisler. Az kalsın çocuğa 1,800'lük çocuğu ameliyat edeceklerdi falandı filandı, oralardan gittik. Orada yine içimdeki canavar çıktı tabii yani. "**** Hastanesi gibi bir hastaneye beş kuruş para ödmeden çıktım. Yoğun bakım şefini işten attırdım, kadın arkadaşı. Yani hatta hekimlik yapamasın diye elimden geleni yaptım ama olmadı, zor hekimliği iptal ettirmek. Ha, bariz bir hata yaptı kadın. Hiç affedilir bir hata değil! Ve dolayısıyla daha diğer vakalarını da çıkardım kadının, yanlışlarını. Dolayısıyla da işten atmak zorunda kaldılar. Öyle bir

hikâyem var yani. O bir yılın benim hem çocuğun prematüresi hem de Koç Grubu'nun şeyiyle didişmekle geçti. Sonra tabii müthiş bir şey. Kaygıyla başlayınca, hani hayatta kalacak kalmayacak. O kaygı şeyini hatırlıyorum. "****" üç yaşına, beş yaşına gelene kadar yani. Böyle yuvada artık ikinci üçüncü senesine gelene kadar yüksek kaygılı bir kadın oldum ben. O da şöyle hani. Aman düştü, kalktı falan değil. Tam tersi, oralarını çok güvenlemeye çalışan, çok sabır şeyini yükselten, fakat mesela uykum gitti, topyekûn gitti. Hiç uyuyamaz hale geldim gerçekten. Uyumadan hayat yaşamayı öğrettim kendime. Gün içindeki 10 dakikalarla falan. Sonra işte beş yaşında falan da biz bir boşanma kararı aldık ki iyi bir babaydı yani. Hani o arada öyle bir derdim olmadı dayanışmada, paslaşmada falan.

Ondan sonra bir haa tek, anne kalacağım hikâyesine, bir kendime tuhaf onarım sürecine hızlı girdim. Biraz kapandım içime, biraz uzaklaştım, biraz izole yaşadım, kendimi topladım. Anca bu kadar toparlayabildim (gülüyor). Ama hani o yüksek kaygılı, hani her şeyden çaktırmayın kıza ama falan tutumundan bayağı aşağı indim yani. Hatta böyle şeyleri hatırlarım, bir tane çupra balığının tamamını yiyince, oh artık aç kalmaz falan olduğumu (gülüyor). Eee helal, balık da yiyorsa tamamdır arkadaşı! falan gibi böyle şey, onun adımlarına göre bıraktığım şeyler oldu. Ama tabii hızlı yeni süreç içinde, işte o okul hayatına girmek, onun kız çocuk, erkek çocuk mesela onun onun kırılmalarını izledim. Onun, işte bir savaş haberiyle, sabah biz kahvaltıda onunla haber dinlerdik. Ben hiç şey, öyle yetiştirmedim, izole hani. Hep çok erken, hâlâ altı buçukta garibim iş-dok-aman doktora demişim, okula gidiyor. Üç yaşından beri altı buçukta kalkıyor. Biz sabah haberlerini birlikte dinleyip, onun soru sormasına izin veriyordum ve böyle konuşarak izliyorduk. Tek şeyi kapatıyordum, 10 yaşına kadar gelene kadar taciz-tecavüz haberlerini. Çok pis bir dille veriyordu ya, onu kapatıyordum. Onun dışında hiçbir şey kapamıyordum. Ama şu, ay kızcağızın adını unuttum, minibüsteki kız, evet Özgecan. O haberle karşı karşıya kalınca mesela bariz bir kırılması... Minibüsteki erkek sayısını sayarak minibüse biniyor hâlâ! Uğraşiyor, efor sarf ediyor bunu yenmek için, ama öyle. Eğer ki gözü yiyorsa yürüyor, binmiyor. Mesela o onda en bariz şeylerden biriydi. İkincisi bu evin içinde dedesiyle de... Dedesine dine dair her şey sorar eder. Bu evin içinde hiç yani. Bütün şu kitap vardır, falandır, filandır. Komşularımıza kandilde "Anne niye helva getirdiler?" der. Anlatırım hani ne küçümserim ne öteki... Hiç öyle bir şey yoktur. Uyarırım Ramazan'da "Mümkün olduğunca lütfen sokakta yani, bu özeldir kızım rica ediyorum." diyerek anlattığım bir şeydir. Çünkü bize de böyle öğretildi, falan. Bir çocuğa şeyde, şöyle bir etek giyiyor, mini etek dizinin üstünde, arkadaşı şey soruyor. "Sen denize giriyor musun? "Giriyorum." "Neyle gidiyorsun?" "Bikiniyle" "Yani bir de böyle kısa etek giyiyorsun, bayağı sen cehennemlik olmuşsun. Artık şimdi bundan sonra ne yapsan boş." diyor. Ağlayarak geldi. Bir de kız çocuğu söyleyen. Bu da geldi: "Bana bir daha anlatır mısın şu cennetle, cehennemi?" diye (gülüyor).

"Kızım ne oldu? Ne oldu?" Neyse öğrendik. Önce şöyle dedim: "E o zaman tamam ne güzel, el ele beraber olacağız cehennemde. Hani dert yok hep tanıdıkların olacak, hep sevdiklerin olacak. Cehennem bize çok güzel bir şey, eğlenceli bir yer olacak (gülüyor). Hem de artık kıcımızı açabiliriz kızım." falan. E bir kızdı bana "Dalga geçme." falan diye. İşte neyse bir parça yeniden bir anlattık hikâyenin bir kısmını. Fakat o kaldı, o kaldı şu an. V yaka giyemiyor, açık V yaka. Hiç göğüs dekoltesi veremiyor, bacağı ne kadar ince olursa olsun o gerçek genç kız minisi giymiyor. Çok şeyi hatırlıyorum ben. Bizim kendi genç kızlığında lise, ortaokulda flörtü olanla olmayan arasında bir liyakat farkı yoktu. Şimdi var. Öpüşenle tabii o zaman da senin sevgilin yok, yüzüne bakan bile yok falan hani, söyleniyordu o ayrı. Ama hani çok münferit gıcık olduğumuz tiplerdi, belli tip hikâyesi dışında. Şimdi var ama gayet yaygın. Öpüşmemişsen bir sıfır yeniksin! Mesela erkekli kızlı toplantılara gidip "Ulan gene bütün iltifatları alıp geldim." diyor. "Ne iltifatı aldın?" İşte biri yazmaya kalkarsa, diğer erkek arkadaşlar diyormuş ki "Git lan! ****" işi olmaz öyle işlerle." falan. Sergilediği, kendince bulduğu cinsiyetsiz tutum diyeyim yani, tam da öyle tanımlayamıyorum. Çünkü ara ara hani gidişinden, giyinişinden, kendine gösterdiği özenden bir cinsiyetsizlik yok! Ama yani bir sinyal veriyor demek ki bir şekilde. Kendini savunma mekanizması mıdır nedir? Neyse o! Orada öyle bir yafta var mesela ****" dair. "Öyle işlerde bezi olmaz." Hikâyesi. Ve bu bazen patlıyor yani 20 yaşında bir ergende, "Ulan hayatıma kimseyi alamayacak mıyım?" Bayağı bayağı bir şey ve arkadaşlarını şimdi tam hatırlayamıyorum ama, işte o şu an bizim evde kalanının diyelim, acayip böyle sert cümleleri var aslında kızın. Bayağı böyle hani hatta benim birkaçına "Yok lan! Ben burada bu hatunla konuşacağım." deyip arkadaşlarıyla konuştuğum sertlikte şeyler yani. Yani hâlâ öpüşmemiş olması, hâlâ birisiyle çıkmıyor olması. Atı alan Üsküdar'ı geçti falan lafları söyleniyor yani. Duyuyorum canım şeylerde, duyuyorum telefon konuşmalarını. Ve ben mesela eğer bir böyle anlattığımda, ağladığımda, paylaştığımda "Yav! Alt tarafı bir vajina penis ilişkisini amma da kutsadınız arkadaş!" dediğimde bana acayip bir tepki gösteriyor. "Bu olayı şu kadar basitleştirme!" diye (gülüyor). "Yeter senin mesleki deformasyonundan." diyor ama yani, ben aslında kasti yapıyorum onu tabii yani. Ulan bu kadar da değil. Tabii dünyanın en güzel şeylerinden biri sevişmek, hiçbir dert yok. Cinsel birleşmede öyle, orgazm da öyle. Ama kardeşim bunun da... Apolet değil ki bu. Bir yapıldı, iki yapıldı üç verdim, beş verdim, dört aldım, altı aldım. Ne oluyor? Bu neyin apoleti yani? Ama bayağı bariz şu an öyle bir hikâye var, gençler arasında. Kaldı ki bu süreçlerden bir tanesi de akan ve çoğalan, ergenlik döneminde 15-16 yaşta biseksüelite hikâyesi çok yaygın. "Biseksüel miyim ben?" sorusu çok yaygın. Yani o kafadan yaygın ve gelen bilgi olarak söylüyorum. İstatistik olarak bir şey diyemem ama Anadolu, yani İstanbul dışı illerde de böyle. 15-16 yaş biseksüelite ve ilk patlayan da kız çocukları. Mesela bu bir şey! Bir şey, bir şey evet, bu bir şey diyecek. Şimdi demiyor ama diyecek, bir cümle gelecek bundan sonra. Kolaylaştırıcı unsurlar da var. Bak burada şeyi

katabilirim ya, yani global dünyanın sunduklarını ve merakları çoşturmasını katabilirim. Çünkü o yaşlarda bir merak var. Birkaç iyi gelen deneyim, cinsellik olarak oradan devam ediyor olabilir. Ya, bu hani dediğim de tamam! Ama bu da var! Bu da var! Hani bunu bir beklemek lazım. Bu bir şeyin belirleyicisi olacak. Çünkü giyim kuşam, yani moda da şöyle bir bakarsanız, modadaki hikâyeye de çok maskülen gidiyor, kadın üstünden ergen modası. Cinselliği, şimdi kendi arkadaşlarımdan, kendi hayat öykümden yola çıkarak cinselliğe bizim sunduğumuz atıf ya da o yaşamının keyifliliği-keyifsizliği, her neyse taşıdığımız o cinsel bilgiyle doymuşluk-doymamışlık hissiyle, şimdiki mesela. Bakıyorum hani erkek arkadaşın evinden gelmiş, birlikte tatile gitmişler falan hani. Kızımın arkadaşları kalıyor da. Bir şey bekliyorsun ya yani, ulan hani beklemez misin bir gülümseme, bir şey bir şey. Ha, ol... Ne var ki? Yani didiş didiş şey yapmıyorum, sorgulamıyorum aslında. Sorgulasam acaba ne yaşıyorlar arkadaş? Yani biliyorum cinsel birleşme için aktif cinsel hayatları olduğunu. Bence oralarda bir haz maz hikâyesi kaymış gitmiş görünüyor benim şeyimde. Çünkü yani bilmiyorum yani, haz aldıklarından endişem var. Yani ben öyle düşünüyorum. Ben bu konuda tabii erkek tarafını daha çok dinliyorum. İş anlamında söyledim. Erkekler sevişmeyi biliyor mu? Bilmiyor. Yeni gelen erkekler de bilmiyor. Yani şeyi biliyor canım, cinsel birleşmeyi de şeyi bilmiyor, sevişmeyi bilmiyor. Yani modellemelerde bir şey var, hikâyede bir tuhaflık, bir boşluklar oluşmuş aralarda. Mesela annelik meselesinde ben çok fazla babaya soru sormasını bu konuda çok istedim. Ve babanın bunu sormadıkça "Ben ne diye mevzuyu açayım kardeşim!" tutumlarıyla karşılaştım tabii de. Bir kere ben çanağı tutup ortamdan kaçtığım ve sonra gidip şurada dinlediğim bir şey var mesela. İşte bağıra bağıra anlatıyor "Bilmem nesiniz böyle davranıyorsunuz. Bir de saçma sapan. Hepiniz aynı şeyleri mi ezberlediniz? Sizin kitabınız mı var? Saçın güzel, kıçın güzel." falan anlatıyor. Böyle çok minnak bir sesle cevap veren bir adam. Şimdi aslında sonuçta işte erkek, baba, belli sınırları kendince var olan bir adamın bu konu geldiğinde sesi hüp içine kaçıp "Kızım herkes aynı değildir. Tabii zamanla büyüyünce değişecek her şey." Böyle (gülüyor) gibi. Çok saçma cevaplar verdiği de tanık oldum. Yani arkadaşlarımda da tanık oldum. Hatta telefon açıp şöyle şeyler, "İşte sen de annesin, malum işte soru soruyor bizim oğlan. Allah aşkına sen ne konuştun?" Oğlan benle nasıl konuşsun arkadaş, orayı anlayamıyor. Yani terapist olarak gelirse konuşur ama babasının arkadaşıyla gidip, kadın arkadaşıyla cinsellik nasıl konuşur? Bir ayar bozukluğu bizim jenerasyonda var. Konuşamıyor bana atıyor topu. Ben kadın arkadaşım. Bizim aramızdaki o hikâyeye öyle iyi oturmuş tamam! Lan yani tuhafısın! Senin oğlan tanımadığı kadınla, yani tanıdığı işte babasının arkadaşı, yaşlı kadınla ne konuşacak? Penisinin boyunu mu konuşacak? Hazzı mı konuşacak? Neyi konuşacak? Neyi kime paslıyoruz? Niye anneyle paslamıyorsun orada mesela. Aslında anneyle daha doğru konuşulur bu mesele. Yani bunu sorduğumda şöyle cevaplar aldım: "Ya anne dese ki:" Aman onda da bir şey yok." O zaman

benim cinselliğimi boka sarar... Bok atmış olacak." Hiç oradan düşünmemiştim. Yani anneye konuşmasına (gülüyor) onun için öyle çok taraftar değil. Kendi erkekliği sorgulanacak diye.

Yani ya annelik benim için aslında bir kaygı topuydu. Küçüle küçüle iyi bir noktaya geldi sayılır. Ama hani genetik bir hikâye var ki herhalde kızım da kaygı cuk diye oturmuş durumda. Çabuk satın alıyor kaygılı durumları. Farkında değilim, bazı açıklar verdim oradan, öğrenilmişlik oldu. Ama aktarılıyor. E şey tabii yani, çok konuşan dominant bir kadını bir de yani, ne yapsın ki şimdi? O da bir yandan, öyle de bir yan var. Ben de bu annelik üstüne böyle çok şanslıydım. İyi bir genetikle sakın bir şey geçirdim ilk bir sene dışında. E sakın bir annelik şeyi geçirdim. Evet şey, baba kaynaklı travmalarımız oldu. Oralarda yani saçma şeyler yaşadık tabii. Babanın hayatına giren kadının üstünden gelişen saçma şeyler taşındı. Baba yanlış yaşadı, yanlışlar yaptı. Anne olan diğer kadında hatalar yaptı. Kötü bir kadın, daha doğrusu kız çocuğuyla kadın çatışması yaşandı oralarda. Ben üstünden değil de o ikisi arasında. Oralarda sadece yapabildiğin çocuğunun yanında durmak, başka bir yerde durmak değil. Bana karşı taraf, "Haklı onlar da." diyecek hiçbir argüman bırakmadı. En üzücü taraf bu oldu. Benim için en zorlayıcı taraf bu oldu. Yani o zor bir taraftı. Ben kendimde hiç deneyimlemediğim bir taraftı. Neyse çocuk yetişince, 20 yaşına gelince bir gün ben de şöyle bir şey yaptım "Acık bende o tarafa küfredebilir miyim?" dedim (gülüyor). Şu ana kadar et, ben de bir giydirme gecesi yaptım yani. Ben de bir hissettim, ne duyuyordum. Yani o kadın olarak, o kadın için ne düşündüğümü söyledim. Bunun sadece kadınlık değil, başka şeylerle de ilgisi olduğunu düşünüyorum. Tabii yani yine öğrenilmiş kadınlık hikâyesi, öğretilmiş toplumsal kalıp. Boşanmış bir çiftin yani yediremediği karşı tarafın işte benle niye görüşülüyor? Birlikte niye tatile gidiliyor? Ulan küçücük çocuk var, neyle gidilecek yani falan. Böyle saçma sapan şey. Tartışmaya değmez. Yani şu lafi söyledim sonuçta: "Evladına sözü var. Meraklısı olsam babanın, boşanmazdım arkadaş!" Ya bunu o düşünemiyor mu? Bu kadar geri zekâlı (gülüyor)? Hani saçma bir durum. Ha empati kur! Empati kur! Ben o durumu yaşadım, benim için bir sakın... Tabii şimdi ben annemin bana yaşattığı çocuklukla ilgili bir sürü olumsuz bir şey söyleyebilirim ama bir şeyi söyleyemem. Bir üç kız kardeş var, annem ortanca. Vallahi kök söktüren kadınlardı ya! Yani yaşamsal olarak acıları oldu çektiler, yoksullukları oldu eşleriyle birlikte indiler çıktılar vesaire vesaire ama sağlandılar, çok sağlandılar. Evet ya ardından silsile halinde de kız çocuk. Evet öyle yani. Hani birimiz erkek olaydık ne olurdu'yu da merak etmiyor değilim bazen. Nasıl bir şey yaşanırdı? Yoksa güzel eşcinsel bir kuzenimiz mi olurdu (gülüyor)? Çok da hoş mu olurdu acaba? diye. Kadıncağızın hayatına travma gibi kadınlar çöreklenmiş. Yani şöyle diyeyim, benim işte Alzheimer bir annem var, vallahi hâlâ yönetiyor. İlk ayıldığı anda yönetimi ele alıyor. Babamın şu an rahatsızlığından dolayı mesela bir şey bir şey ters ona tamam mı? Kopuk ama, yani böyle bir silsile halinde bir şeyler hatırlamıyor ama, o babamı gözlemleyip, babamın yaptığı huysuzluğa

kafadan giriyor. "Şımarıklık yapma!" Yani babam işte, bir şeye huysuzlanıyor ya da yanlış bir hareket yapıyor, biz söylemiyoruz falan. "Şımarıklık yapıyorsun!" falan gibi yekten bir müdahale var orada. "Anne!" "Efendim?" "Ya biz çay içmedik." diyor. Yav iki dakika önce (gülüyor) adama bir şey diyordun. O orada bile geliyor yani. Dipten o yemeksiz hikâye, e terbiye etme, disiplin-müdahale etme geliyor. Evet, kadın ailesi. Kadın ailesi doğru! Evet, bu bundan şikayetçi değilim ama ya. Yok iyi iyi, hiç şikayetçi değilim. Yani bir tek keşke biraz daha, kendim için söyleyeyim, biraz daha işte şeyimde, kadınlığımda özgür olmayı isterdim. Bu kadar kalıplarla kendime koyduğunda, yanlış çıkarımlarla, vesaire kalıplarla yaşamak istemezdim. "Yani kızım şimdi burada olmaz! Burada mahalledesin olmaz!" Bıt zıt olmaz! Ne olmazsa yani? Çok saçma! Çok saçma ama haydi değiştiriyoruz. Akılvari oldu. Hop hop değiş tonton olmuyor bu işler. Başka süreçler ama tabii. Yani o yıl bu yıl ben kendi sürecimi yaşarken de hakikatten toplum da bir yerden bir yere evrildi. Ne mahalle eski mahalle ne komşuluk eski komşuluk, -hani eskilerin deyimiyle- ne de sokak hayatı eski hayat. İyi bir yere mi evrildi? Eskisi de o kadar ahım şahım iyilikte, hani güzel anılar azmin önünde tabii ki, güvenlik alanlarımız falan daha iyiydi evet, ama yoo şimdiki halin evrilmişliği ya da dönüşmüşlüğü eski kaynaklı. Yani aynı ezber devam ediyor kadın üstünden bakacak olursan. Hani "Mahallemin kızı o benim!" Yani ne kadar sevimli, iyi geliyor değil mi? Aslında öyle bir iyilik tarafı yok ki onun. Hapseden bir tarafı, hükmeden bir tarafı var. Sığıntı, ezilme-ezikleme var aslında yeni deyimle, ezikleme var tabii. Ya, aynı şey devam ediyor işte. Bir şekil değiştirmiş, insanlar değişmiş, kılıklar kıyafetler değişmiş dil değişmedi. Sosyal medyaya bakıyorsun, biz küfürler üstüne bir sürü şey söylüyorduk, çok güzel bir şey vardı. Ya çok beğendim o afişi, cümlenin sonuna am konmaz, nokta konur! diye. Yani bunu, daha biz kadınlar da dahil bunu böyle yazıyor. O oo gene başa sardık. Mücadeleden vazgeçersen nefes alamayız ki zaten. Çünkü bir direniş olmazsa toprak üstümüze çökmüyor ama çökecek daha büyük bir toprak var. Yani topyekûn çöker bu. Boğuluruz yani. Biz dönüp dönüp aynı noktaya geliyoruz ama biz gene direnmeye (gülüyor) ... Bu kadar!

Ben teşekkür ederim.